
אדיר שמיר: שוער
ואופה עוגות
תחקיר: המתפלחים
למגרשי הכדורגל
רוני נגד רוקי
בהורדת ידיים
WARNER HOME VIDEO
United Artists
החברה השלטת בוידאו והד ארצי מאחל
שנה טובה ביותר
עם הסרטים
הטובים ביותר
ROBERT DE NIRO
RAGING BULL
...and hell followed with him.
CLINT EASTWOOD
PALE RIDER
תרגום עברי
רוקי-4
סילבסטר סטלונה
השור הזועם
רוברט דה נירו
אגרוף הברזל
הנוקם
קלינט איסטווד
MAD MAX
ONE ON ONE
פ.י.ס.ט.
סילבסטר סטלונה
סיפורו של מנצח
רובי בנסון
ינשים בעורף
גולדי הון
נערת הפרוטוקול
גולדי הון
מקס הלוחם 3
מל גיבסון
גוניס
גלגלי תהילה
חז״ש בינואר-פברואר ׳87:
גוניס • גברתי המאמנת • עליסה בארץ הפלאות • רומן זעיר • שגעון של לילה • גלגלי תהילה • מנהטן • ארבעה לטקסס • דוק ועוד ועוד.
כל חודש 10-12 סרטים חדשים.
AQUAMAN
GOONIES
את הסרטים המופיעים מעלה ניתן להשיג בספריות הרשומות מטה בלבד
ואינם ניתנים לחשכרה ברשתות השיווק ובסניפי „אימפריה של קולנוע" *
הד ארצי - וידאו, רח׳ החלזון 4, רמת גן 52522, טל. 7519977
רשימת ספריות:

נפגש במגרש

חלק נכבד למדי ממיתקני הכדורגל בישראל, מזכירים עדיין דיר חזירים. התנאים המוצעים בהם לצופים – מחפירים ■ חניה מסודרת – רק בדימיון, ליד הקופות – רחיפות ולעתים גם קטטות. המסתיימות בבגדים קרועים. ביציע – יורקים גרעינים לכל עבר. הבילוי – איננו אלא עינוי מתמשך ■ העונה מנסה ההתאחדות לכדורגל לקיים את תחרות המגרש המטופח, נותן השירותים הטוב ביותר לקהל ■ יו"ר ההתאחדות, שאול סוירי: „רוב הרשויות המקומיות אינן עוזרות לאגודות בעבודות שיפוצים הכרחיות" ■ מודה: קיימת תופעת מתפלחים. בלוד, למשל, מעריכים בכ־300 את מספר המתפלחים לכל משחק ■ השילוב שוטרים וסדרנים מקומיים עדיין רחוק מלתפור את הבעיות ■ אבי מורגנשטרן חקר את הבעיה הכאובה ומדווח על כך בעמודים הבאים

שבוע ספורט

מודעות: גילה שניידר, חיליק עמיר טל: (03)439442

עורך: אלכס דורון
עריכה: טובי פולק
עריכה גרפית: שפי דגן
צלם: עדי אבישי
עורך מדור הספורט: אבי בטלהיים

בשער

אדיר שמיר: שוער הפועל כפריסבא, אופה עוגות, חולם על יאכטה משלו ועל הפלגה בים (צילם: עדי אבישי)

מה בגליון

6: זירה חופשית לנסים בכר; 7: הסיפור של „במבי"; 8: הכדור הוא הגול; 9: אלון חזן על הכוונת; 10–11: אדיר שמיר; 12–13: פוסטרים: סט. ז'ומן ומנשנגלדבך; 14–15: סוקראטס; 16: דוני נגד סטאלונה; 17: כדורסל +; 18: תחזיטוטו; 20: נ.ב.א; 21: יש עתיד; 22: חטיף.

ניפגש במגרש

אבי מורגנשטרן

כשיבואו יום אחד לנתח את תחלואי הכדורגל הישראלי, חשוב מאד שיזכרו לא רק את הצד המקצועי, המנטאלי, הפסיכולוגי ועוד ממין זה, „עמוסי בולשיט". אפשר וצריך להתחיל בדבר קטן – לכאורה חסר משמעות: מגרשי הכדורגל.

אין הכוונה דווקא למשטחי הדשא, שבמרבית המקרים מעלים זכרונות כאילו גדוד חזירים עשה שם את הוויקאנד, אלא לצד החיצוני שלהם: מגרשי החניה, הכניסות, המושבים, הגדרות. בכדורגל הישראלי, שסמלו המסחרי צריך להיות סמל צב, עדיין לוקחים את כל העניין הזה כבונוס, כטיפול צדדי. חושבים שמדובר רק בקוסמטיקה. לא מבינים שכדי לבנות מגדל, צריך להניח קודם כל את אבן הפינה.

חלומו של ב.ג.

והנה, אתה פותח את הטלויזיה ורואה שיש בהתאחדות לכדורגל, אנשים שחושבים גם על המדיה. רוצים למכור את הכדורגל, כאקט תרבותי. לא עוד בסיס לחוליגאנים בלבד. וזה יפה כשלעצמו. בין נקודת חן, למבט לחדשות, משפחה שמהססת כיצד לבלות את השבת. פקאנים כבר נמאס להם, מסעדה היא בילוי יקר מדי. אז מה נשאר? שאול סווירי וחבריו מההתאחדות מעלים בתשדיר שירות אופציה חדשה ומרעננת: מה דעתכם להפגש במגרש. נשמע מעניין, לא? – משפחה מלוכדת, מכינה את עצמה לקראת הבילוי: צעיפים, כמה פירות, הרבה חיוכים והופ!, נוסעים. לאן? – אולי למגרש בבאר־שבע. הזדמנות בלתי חוזרת לממש את חלומו של בן־גוריון. אם לא ליישב את הנגב, לפחות להעניק לו ביקור קצר.

מגיעים למגרש. חניה?, נשמע דימיוני. בנגב עדיין לא סללו כבישים למען הכדורגל. רק חול וחול. אחרי שעה ארוכה, מוצאים בכל זאת חניה. אבי המשפחה נע לעבר הקופות. חוזר כעבור חצי שעה. מזיע, הסוודר קצת קרוע, מישהו ירק עליו. בטעות. מה זה משנה, כרטיסים יש? – יש. אוקיי, עכשיו עומדים בתור, כדי להיכנס פנימה. השערים, צרים. גדרות עוטפים אותך מכל הכיוונים. דחיפות, קללות, איומים. אחרי מבצע צבאי – הם בפנים. יושבים על בטון, לצידם חובבי כדורגל, שיורקים גרעינים לכל עבר. אחרי שעות של עינוי כזה, מצליחים לחזור הביתה.

נפגש במגרש? – הצחקת אותנו. יותר טוב להיפגש בבית חולים.

באר־שבע, דרך אגב, משמשת כאן רק דוגמא – דוגמא אופיינית לרוב מגרשי הכדורגל בליגה הלאומית, שלא לדבר על הליגות הנמוכות. שם אפשר לצלם סצינות אותנטיות לסרט של המערב הפרוע. אינדאנים מול קאובוים. והכל בכחול לבן.

מיכלאה של בהמות

קשה להבין איך בכדורגל ישראלי מודל 87', מגרש כדורגל עדיין מזוהה עם מיכלאה של בהמות. ואז מתחילים התירוצים: אין תקציב, הקהל חסר סבלנות וסובלנות, פתחי הכניסה צרים, קהל גדול שבא רגע לפני השריקה, ויש גם עניין המנטאליות.

בכדורגל שלנו, עדיין לא הבינו שאפשר גם לחנך. לא בשוט ובמקל, אלא באמצעות מגרש יפה ונוח, שכייף ותענוג להגיע אליו. בארה"ב, למשל, למשחקי הפוטבול שהחלו להיכנס לתודעת הציבור גם בארץ, מגיעים עשרות אלפי צופים, לכל משחק. שם מדובר בבילוי משפחתי. פיקניק לשמו. מבלים יום שלם במגרש: מריעים, קונים הוט־דוג ופחית קולה, קונים צעיף, קופצים עם כל טאץ'־דאון. מסתבר, שהמרחק הגאוגרפי בינינו לבין ארה"ב הוא אפסי, לעומת תרבות הספורט.

ההתאחדות לכדורגל, מנסה בשנה האחרונה לשפר את תרמית המתקנים – וצריך לברך אותה על כך. אפי־לו הוכרזה עתה תחרות לבחירת המגרש המטופח ביותר, זה שנותן את השירותים הטובים ביותר לקהל הצופים.

האצטדיון בכפר סבא, שנחנך העונה, הוא אמנם סנונית ראי־שונה – אבל רחוק מלב־שר את האביב. גם השיפוץ שנעשה בדיר החזירים הנתנ־ייתי, רחוק מאד מלעשותו כבר עתה איצטדיון כדורגל ראוי לש־מו. מה שנוצר שם הוא שעטנז – חדש מול ישן. רקוב מול רענן. מה שנקרא מעורב נתנייתי.

שאול סווירי, יו"ר ההתאחדות לכדור־גל, מודע לבעיה, אבל היא נראית לו הרבה פחות חמורה ממה שאני מנסה להציג אותה לפניו. בעזרת כמה תמונות שצילמו צלמי „מע־ריב" באופן אקראי, ביום צילומים אחר, שורטטה הבושה והכלימה. סווירי, מצית סיגריה, ובנינוחות מעודנת, משרטט תמונת מצב – דרך המשקפיים של ההתאחדות לכדורגל.

„הבעיה העיקרית בארץ, אמר סווירי, שהרשויות המקומיות כמעט שלא עוזרות לאגודות המקומיות. הקבוצה לוקחת על עצמה את רוב השיפוצים ואת כל הנטל הכלכלי – וכידוע, מצב הקבוצות מהבחינה הזאת, רחוק מלהיות טוב. חלק גדול מהמגרשים, הנקראים עירוניים – ואנו תלויים ברצון העיריה, כדי לשפר את האצטדיון".

כדורגל חינם – מהעצים

בוא נדבר קצת על תמונות אבסורד כמו בחור שמטפס על תורן בגובה של 10 מטר, כדי לצפות במשחק חינם, או בפאפונים שמטפסים על עצים, כדי לא לשלם. אתם עושים משהו בנידון?

סווירי: „נו, אז עולים על משאית, אז מה אני יכול לעשות? מדובר בהתייחסות של קהל הצופים. אנחנו לא יכולים לחנך את הקהל. מדובר באנשים מבוגרים. חלק עולים על עמודים, או עצים או משאיות, או שרואים כדורגל ממרפסת. אז מה אנחנו יכולים לעשות? אין הרבה מה לעשות בנידון. אבל היום מדובר על כך שאיצטדיונים יבנו הרחק ממקומות מגורים. כמו למשל המגרש בפ"ת, או בבאר־שבע, שהמגרש מצוי מחוץ לאזורים מיושבים. אם מישהו עולה על עץ, אז מה? נחתוך לו את הגזע של העץ?". סווירי נשמע מיתמם כשהוא אומר זאת".

בהתאחדות לוקחים מצבים כאלו כמובן מאליו. אם אוהד חושב שהכדורגל הוא ג'ונגל, בהתאחדות לא ינסו לשנות את הלך המחשבה והביצוע שלו. לא ישימו, למשל, שוטר או סדרן שימנע מהצופים לעמוד על מבנים חיצוניים ולצפות חינם במשחקים. אחר כך, תוכל לשמוע ממנהלי האגודות, שהם מצויים במצב כלכלי רעוע. פתרונות? – כאן לא מדובר במתמטיקה. אלא בכדורגל ישראלי. הבנת?

שינוי מעורר

לא נראה לך מוקדם להתחיל לשדר תשדירי פירסום, שיעודדו משפחות לבלות במגרשי הכדורגל. זה עלול להיהפך לסיוט במקום להנאה של שבת?

סווירי: „בהחלט לא מוקדם מדי. הגענו למסקנה, שעדיף שנציג כמה דברים טובים וזה יהיה חלק מהתהליך שאנחנו מצויים בו. הרי מלבד מגרשים מצויינים, כמו בלומפילד, כפר סבא ופ"ת – יש כיום שינוי גדול בעוד מגרשים כמו בנתניה, פ"ת, ובאר שבע..."

באר שבע? – אני הייתי העונה בבאר שבע. סיוט זו מילת פינוק לתנאי הכניסה שמובילים למגרש. פתחי הכניסה מזכירים דיר חזירים ממש...

סווירי: „אני לא מסכים שזה דיר חזירים. עשו שם מושבים מפלסטיק..."

אבל אני מדבר על דרכי הגישה. חניה, פתחי כניסה מינימאלים, קופות נאותות...

סווירי: „יש בעיה עם פתחי הכניסה, מטעמים בטחוניים. המשטרה לא מתירה פתחים רחבים, בגלל בעיות מובנות. אבל יש רוח חדשה שמבשרת על שינוי. זה החל השנה בכמה מגרשים וימשך, אני מקווה, במשנה מרץ גם בשנה הבאה במגרשים של לוד, באר שבע ובעוד מקומות. גם בחולון נבנה איצטדיון יפה, שכולו נוחיות לקהל".

המלחמה במתפלחים

מתפלחים. על צופים מחוץ למגרש שמנצלים אוזלת יד ומחשבה של הנוגעים בדבר, כבר שמענו. אבל מתפלחים, זה דבר שבהחלט ניתן למנוע. אם רק מהדקים את השמירה. בכדורגל הישראלי, עדיין לא למדו להילחם בתופעה הזאת. גם כאן, סווירי מצית סיגריה, ומרים ידיים. חבל.

סווירי: „נו, אז מתפלחים?! גם לבית הקולנוע מתפלחים. יש תופעות כאלו, אבל אין מה לעשות. זו בעיה של חינוך האוכלוסיה. כי מבחינת המחירים, לנוער אין בעיה. המחירים הם אטרקטיבים. אי אפשר למנוע התפלחויות באופן הרמטי. יש תמיד כאלו שיקחו את הסיכון".

את המסקנות אנחנו משאירים לכם. ההתפלחויות – יימשכו. צופים על עצים – מחזה שימשיך לאפיין את הכדורגל שלנו. שרותים מסודרים, יש במגרשים בודדים. עדיין אתה צריך לחפש קיר כדי להטיל את מימך. אז למה מציעים לנו להפגש במגרש?, כדי להשתין יחד ליד גדר חלוד? – לא מבינים שכך תורמים לתרבות הרדודה של הכדורגל.

קחו למשל את אוהדי בית"ר ירושלים. שנים ארוכות שיחקו בימק"א. את התואר למגרש הזה, אני משאיר לכם. השנה בית"ר בבלומפילד. לדודו מור, אוהד שמחזיק בתואר ראשון בכלכלה, יש כמה מילים לומר על המשוואה מגרש מטופח־התנהגות אוהדים.

סכנת נפשות

„יש יחס ישיר בין שני האלמנטים. בימק"א, התייחסו אלינו כמו אל חזירים בתוך דיר מזוהם. ממש רפת. אני, למשל, פחדתי ללכת לימק"א. אתה יודע למה? – כי כל פעם שהובקע שער, זו היתה סכנת נפשות. בכלל, כל דרכי הכניסה למגרש, המושבים, הגדרות, הכל נתן תחושה קשה. בבלומפילד לעומת זאת, כייף לראות משחק. אתה מרגיש שם שמתייחסים אליך בצורה תרבותית והקהל מתנהג בהתאם. הכל תלוי בדרך שאתה מחנך את האוהדים והיחס שאתה מעניק להם. אם אתה נותן לו מגרש תרבותי ומטופח, הקהל – ולא משנה של איזו קבוצה – מחזיר לך באותה מטבע".

בהתאחדות מדברים על בעיות תקציב. עובדה נכונה. למרות זאת, מבטיחים שם שיפורים גם במתקנים קיימים. יתכן שיבנו גגות לבלומפילד, חיפה ואולי לעוד איצטדיון. גם תאורה נאותה, שתאפשר משחקים בלילה, תותקן לקראת העונה הבאה.

על מגרשי חניה – אין מה לדבר. תשכחו מזה. בינתיים נמשיך לחנות את המכונית בצורה פרטיזנית. איך אומר בנצי בלומנפלד, אוהד הפועל באר שבע? – „יש חניה על חולות. אי אפשר שם לשים סדרן. איפה חונים? – מוצאים אלטרנטיבות. מי שחכם, חונה ליד אזורי המגורים, בחניה של הבתים". נו, מה תאמרו על זה?!...

קבוצה שיצאה מאור לחושך היא הפועל כפר־סבא. ישראל נאון, מנהל הקבוצה, מדבר על עידן חדש בכפ"ס. כולם נסחפים בהתרגשות של המתקן מטופח.

הגהינום נגמר

נאון: „אין ספק שיש הבדל תהומי – גם אצל השחקנים וגם אצל האוהדים. השחקנים מרגישים שיש להם חובה להחזיר כדורגל טוב, בתמורה למגרש שכזה. גם הקהל קיבל את השינוי בצורה טובה. עובדה שבמשחקים הראשונים, הגיע קהל של 5000 איש ולעיתים 7000. יש פשוט הבדל עצום בין האווירה של המגרש החדש, לזו ששררה במגרש הישן. אוהדים מגיעים למגרש, נכנסים בלי דחיפות, קונים משהו לאכול, יושבים בנינוחות. וזה ממשיך גם במשחק. אני רואה מגרשים בערים אחרות, שם אנו מופיעים במשחקים. עד שאתה נכנס פנימה – אתה עובר שבעה מדורי גיהנום ומגיע סחוט למשחק. אין פלא שאחר כך יש מהומות ובאלאגן. כמובן שגם אצלנו, יש קצת חוליגאנים – אבל הרוב יודע לשמור על המתקן והאווירה היא ספורטיבית. פשוט תענוג," אומר נאון.

„הקהל בהחלט התבגר. לא הורס מיתקנים, להיפך. יודעים להעריך מתקן טוב. אפילו נשים החלו להגיע למשחקים שלנו, וזה אומר למעשה הכל. בעבר פחדו נשים לבוא לכדורגל, היום זה נחשב בילוי. המעבר למגרש החדש, עשה לנו שרות גדול – גם כלכלי. אבל בעיקר בכדורגל טוב יותר ובאוהדים רבים ותרבותיים יותר. אני מאחל לכל הקבוצות שיהיה להם מגרש כזה, ואז הכדורגל שלנו יראה אחרת לגמרי", מסכם נאון.

לעומת נאון, שכבר זכה יחד עם קבוצתו לטעום מהקצפת, מחכה אברהם ברדוגו, מנהל הפועל לוד, לעונה הבאה, כדי שאפשר יהיה לבקר בלוד לא רק בגלל נמל התעופה, אלא בזכות מגרש כדורגל יפה ונוח. כיום נחשב המיתקן בלוד, לשריד מתקופת שלטון התורכים בארץ (!) – אחד הסיוטים הגדולים של כל אוהד כדורגל ושחקן.

מתח מיותר

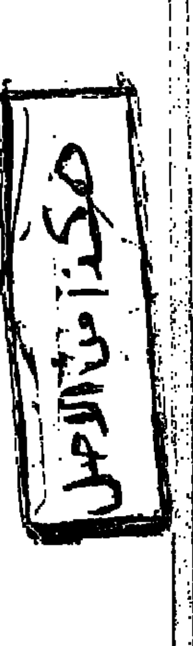
ברדוגו: „מבחינת המשטח, הוא לא נופל בדרגתו מהרבה מגרשים בארץ. הבעיה היא עם הכניסות: יש רק שני שערי כניסה והקהל, לצערי, מגיע למגרש עשר דקות לפני השריקה, במקום להגיע שעה לפני תחילת המשחק. ואז יש לחץ. זה בהחלט איננו מגרש מתאים לכדורגל 87', הוא מימי התורכים. בשבוע שעבר, כבר נפתח מיכרז למגרש החדש. בשנה הבאה, נשחק עליו. יש לנו גם בעיה גרולה עם מתפלחים. כ־300 אוהדים בכל משחק לא משלמים – ובשביל אגודה כמו לוד, זה הפסד גדול מאד. אין ספק שהכניסה הלא נוחה למגרש, מכניסה את הקהל למתח מיותר – וחבל."

משטרת ישראל, מספקת למגרשים שוטרים בשכר, על־פי הזמנת ההתאחדות לכדורגל. אלו אמורים לשמור על הסדר הציבורי, לצד סדרנים מקומיים. אבל גם השילוב הזה, רחוק מלפתור בעיות של סדר, עמידה בתור, כניסה רגועה.

מוסר השכל: אם אתה רוצה לקחת את משפחתך לבילוי בצהרי יום שבת – מגרש הכדורגל, עדיין איננו הכתובת. אולי בשנה הבאה אבל גם זה בספק. מאידך גיסא, אפשר לנצל את המגרש של הפועל לוד, שריד מימי התורכים – כאתר היסטורי... ■

אין זה תענוג גדול לראות כדורגל בישראל. עד למשחק עצמו עוברים לעתים „שבעה מדורי גהינום" – בכניסות, בחנייה, בתור בקופת המגרש ■ יש כאלו שמתמידים בשיטה של „כדורגל חינם – ויהי מה" ומתמקמים על עצים, גגות־בתים ואפילו עמודי חשמל ■ למכת ההתפלחויות לא נמצא פתרון הולם, עד כה, והמתפלחים רק משכללים את שיטותיהם (ככי שגם רואים בעמוד 3) ■ בעיה אחרת: יש כאלו שאיצטדיון הכדורגל – כר הדשא, כל קיר חופשי בתחום המיתקן – משמש להם במקום תדרי שירותים ונוחיות (כמו זה שתצלומו מופיע בעמוד 3 למעלה) ■ המראות הללו רק מדכאים ומעוררים שאלות רבות, על דמותה האמיתית של תעשיית הספורט הפופולארי ביותר בישראל (הצלומים לכתבה זו: של מיכאל וייס ועודד מילשטיין)

אפשר גם אחרת

לאחר קריאת הכתבה ... זמן", של שאול לילוב ... פורט" מ־22 בינואר), שעסקה ... וגילוי לאומנות כלפי שופטים ... בליגות הנמוכות בכדורסל, ... כשופט כדורסל שמזה שנים ... הליגות, לומר בפסקנות כי ... בה הנ"ל ריח של מגמתיות ... משווע כלפי המיגזר הערבי.

מנסיוני בשיפוט במשחקי ... במיגזר הערבי (אזור נצרת – ...) חשתי על בשרי את היחס ... של מארחי, עסקנים ושחקנים כאחד.

יתרה מכך, גם ילדי, המלווים ... מדי פעם למשחקים בהם אני ... חשים כי נעשה כאן עיוות ... ובזכרונם תמיד נחרטת הכנסת ... הלבבית הכוללת כיבוד כיד המלך ... לות הערכה על רמת השיפוט.

אלימות וחוסר הגינות ספורטי... הפכו, לצערי, לנחלת כל המיגזרים ... פורט במדינה. על מוסדות ... להילחם בתופעה זו, לגופו של עיון ... לא השתייכות לאומית ומן הראוי ... שהעתונות לא תיתן ידה להתחזקות ... מה שכזו, כפי שנצטיירה בכתבה.

קיבוץ יזרעאל — הלל ...

תודה ל„מעריב"

ברצוני להודות ל„מעריב" ... שהוא מראה עתה לישראל ... שהכדורגל הטוב ביותר בעולם ... ברום אמריקה – והשנה, במיוחד, ... גנטינה.

ברצוני גם להודות מעל דפי ... לקבוצת „ריבר פלייט" ששחקניה, ... הפס האדום, זכו להרים את הגביע ... יכשתי ולחמם את הלב לאוהדיה ... קים, כמוני למשל. בכך היא גרמה ... לחייך בהנאה. רניאל פסרלה, כיום ... אינטר האיטלקית התבטא בעניין ... לים שכדאי לזכור: „קבלו את ... של מישהו שאפילו הוא רחוק, ... לא עזב ותמיד יבוא", אמר ... לריבר פלייט ולאיצטדיונה המפורס... „מונומנטאל"...

באר־שבע — סרג'נו ...

מועדוני אוהדים ממוסדים

הקמת מועדוני אוהדים ממוסדים ... ליד אגודות הספורט, תקדם ... הקבוצות ועשויה לתרום בעקיפין ... רום הספורט בישראל.

המועדונים הללו ישוכנו בבית ... שיהיה בו בית־קפה, אולם לכנסים, ... זיה, משחקי חברה, עתונים. במסגרתו ... ערכו מפגשי חברה ודיונים בין האוהדים ... יחד עם מנהלי הקבוצות, שחקנים, ... נים. יוקרנו סרטים, אפילו ייערכו ... ריקודים.

דמי החברות במועדון האוהדים ... סות מבית הקפה והאירועים, יועברו ... לקופה המידלדלת של הקבוצה. זה ... לה לעזר רב.

תל־אביב — אלי ...

מדוע התפטרתי מארגן המאמנים?

נסים בכר*

ארגון מאמני הכדורגל הוקם כדי לעזור לאנשי המקצוע הללו, להגן עליהם, לדאוג ולתת גיבוי בכל עימות עם האגודות ולשמור על שמם הטוב. ובכל זאת, לפני ימים אחדים, החלטתי להתפטר מהנהלתו. מדוע?

הכל התרחש בישיבת הארגון, כאשר היו"ר עמנואל שפר, נקט בצעד בלתי מקובל והתנפל במלים בוטות על אחד החברים, אמנון רז, מאמן נבחרת הנערים של ישראל. באותו מעמד נאמרו דברים חמורים מאד. כל הנסיונות להרגיע את שפר הנסער, עלו בתוהו. להיפך, המצב החמיר והלך. הוא המשיך „לשטוף" את רז ולא ניתן היה לעצרו. אני חבר בהנהלת הארגון כבר עשר שנים ומחזה שכזה לא אירע בו מעולם.

למחרת נעשה נסיון מצד אחד מחברי הארגון ליזום סולחה בין שפר לרז – וגם אז תקף שפר את המאמן הצעיר במלים חריפות ביותר וסירב להצעה. מאותה שיחה יצא יוזם הסולחה המום ומתוסכל עוד יותר.

לאחר שהפרשה כולה דלפה לעתונות – מצב שהעמיד את ארגון המאמנים באור לא חיובי – שיגר רז מכתב לארגון ובו פירט את מה שהתרחש וביקש שארגון המאמנים יתייחס לאירוע, במלוא כובד הראש. רז תבע, לאחר ששקל את העניין יומים־שלושה, את התפטרות שפר ואיים שאם לא ייעשה כך, הוא, אמנון רז, יתפטר מתפקידו כמאמן הנערים.

בעקבות מכתבו של רז התכנסה ישיבה מיוחדת של הנהלת הארגון. היא קויימה ביום ג' ברמת אביב. באותה ישיבה הושמעו דברי אמת. כל מי שנכח במקום הביע את רחשי ליבו. המסר הכללי היה פה אחד: חרף הדברים החיוביים שיש לשפר הרי שבמעשיו, התנהגותו והתבטאויותיו בכל תקופת כהונתו כיו"ר, פגע בתדמיתו של הארגון. מזגו הסוער וצורת דיבורו, הביאו לריב ולא קידמו דבר. חברי ההנהלה היו בדעה שהפרשה האחרונה חמורה ואי אפשר עוד לעבור עליה לסדר היום – במיוחד כאשר הביקורת של שפר כפי שביטא אותה, נעשתה לפני נסיעת נבחרת הנוער לחו"ל, שהיא משימה ייצוגית לאומית. לפיכך, גרסו משתתפי אותו דיון – על שפר ללכת. נוסחה איפוא החלטה בכתב, בידי מזכיר הארגון, לפיה על שפר להסיק את המסקנות.

על אחד מחברי ההנהלה הוטל להיפגש עם שפר ולהביא לידיעתו את תוכן ההחלטה, כדי שיסיק את המסקנה הבלתי נמנעת וכך לסיים את הפרשה.

ביום שישי כונסה ישיבה נוספת, אך במקום ששפר יבין את הרמז שנרמז בישיבה הקודמת – התברר כי הפעיל לחץ על רז ליטול חזרה את מכתב התלונה שלו. כשבאתי לישיבה הזאת לא הבנתי כיצד אנשים מבוגרים, בתוך יומיים בלבד, משנים דעתם ומחליפים עמדותיהם. זה נראה לי לא רציני. חשבתי לתומי, כי היו"ר צריך לשלם בתפקידו על מה שעשה ודיבר. קמתי ואמרתי את מה שבליבי – מבלי לפגוע בשפר כאדם. הסברתי שוב, כי עשה דבר חמור ואסור לטאטא את הפרשה מתחת לשטיח. בעקבות הדברים שלי הבנתי ששפר אינו מתכוון להתפטר, אלא שב ותקף את אלו שביקרוהו. אז הגעתי למסקנה כי הנהלת ארגון המאמנים היא הנהלה של איש אחד ולכן התפטרתי. איני רואה עצמי יושב עם אנשים כאלו, המשנים דעתם בעקבות לחץ, אינם עומדים על עקרונות ואינם מוכנים לטפל כיאות במי שראוי לשלם את מחיר טעותו.

ארגון המאמנים הוא גוף ציבורי וחייב בדו"ח כלפי חבריו. לכן, כמקובל בגופים ציבוריים, כאשר מישהו שוגה – עליו ללכת.

אני סבור כי המצב מחייב עתה את הארגון ללכת לבחירות חדשות כדי לתת הזדמנות לחבריו לפסוק בהצבעה, אם הדרך הנוכחית טובה בעיניהם או לא. ■

* נסים בכר מאמן את הפועל כפר־סבא.

אבי מלך

18 בפברואר, ר"ג, לא לחמיץ

סבורני כי למאמן הלאומי של נבחרת ישראל בכדורגל, מיליינקו מיחיץ', מגיע צל"ש ראשון. קשה היה לצפות ממנו, בארבעה החודשים הראשונים והריקים מפעילות, לגדולות ונצורות. אז צריך להודות לו אפילו על „נחמות קטנות" – ואת אלו מצאתי, ללא ספק, בהכרזות המקצועיות הראשונות שיצאו למעשה מפיו בימים האחרונים.

המדובר ברמזים ששלח מיחיץ', לגבי השינויים הנראים לו אפשריים במערך נבחרת ישראל, הווה אומר הנסיון להתבסס על קישור תוקפני ולשים דגש מוגבר על כשרונות תוקפניים ותכונות אגרסיביות יותר של כדורגלנינו. אח, איזה שינוי מרענן לעומת כל מה שהורגלנו עד עתה. סוף־סוף אפשר לחלום ולקוות שנבחרת ישראל תעלה אל כר הדשא עם רעיון מהפכני בראשה: לנצח! אם בכדורסל מדברים כל הזמן על „דיפנס", הרי שבהשלכה אפשר לחכות בקוצר־רוח למדיניות ה־attack לכל אורך 90 הדקות.

התודה המיוחדת למיחיץ' היא בינתיים, איפוא, על זה שהצליח לגרות דימיוננו, אלמנט כל־כך חשוב של כל תכונה והכנה למשחק כדורגל. אבל בקרוב מאד יצטרך להוכיח, שהתבלין שהוא רוקח במטבח, אכן טעים כמו הדיחות העולים ממנו. ההזדמנות הזו בוא תבוא מוקדם מאד, בעוד כעשרה ימים, במפגש הרשמי הראשון של מיחיץ' כמאמן, נגד צפון־אירלנד בר"ג.

כאן נכנס הדימיון הפורה שלנו לאובר־דרייב. הסיכוי שתוכנית מיחיץ' תתחיל לקרום עור וגידים נגד הנציגים הירוקים מבלפאסט, מעניק לבלוטות החיך סיבה נוספת לפעולה נמרצת. הפעם מדובר בנבחרת האורחת ובזכות שתינתן לחובבי הכדורגל שלנו, לחזות בנציגה בכירה של מועדון ה־24 האקסקלוסיבי של גביע העולם, מכסיקו '86.

לא סתם נציגה. לראות – מיקבץ מידגמי – את מל דונאגי הדינמי (לוטון טאון) בהגנה, את נורמן ווייטסייד המצויין (מנצ'סטר יונייטד) בקישור ואת קולין קלארק הפורה (סאותהמפטון), אחד ממוליכי טבלת מבקיעי השערים בליגה האנגלית וניאל קוין (ארסנל) שקפץ השנה כברת דרך מטאורית, בחוד, זה הק קורטוב מן הכייף המובטח עם בואה של צפון־אירלנד.

חלק הארי אולי הוא ההזדמנות לפגוש בנבחרת לאומית של מדינה קטנה, עם משאבים מוגבלים, שהגיעה להישגים גדולים – מודל מוצלח מאד ללמידה ולחיקוי עבורנו. גם המוטו שהביא את הצפון־אירים למקום בו הם נמצאים כיום – רצינות, התמדה ונשמה לכל אורך הדרך – הוא המבטיח פיצוי נאה לכל מי שיטריח את עצמו לר"ג. כי בבלפאסט יודעים כבר שנים שאין דבר כזה „משחק לא חשוב", שלא קיים מפגש בין־ארצי למטרות נופש ושיזוף. כל 90 דקות הן חלק ממערך פעולה של התקדמות לקראת המטרה הבאה. כל משחק מכריע לגבי גיבוש הצוות והתכנית.

קחו את המתכון האידי הזה, הוסיפו לו קורט מלח ופלפל של ישראל נוסח מיחיץ' – והרי לכם 18 בפברואר ברמת־גן, שאסור להחמיצו.

מאמן מיחיץ': מבחן־אמת ראשון

מל דונאגי (לוטון): הדוגמא האירית

בראש אחד

אני כבר שומע את הצעקות. הקטע הבא, תאמרו בצדק, איננו עוסק בכדורגל. אבל החלטתי לאפשר לו להיכנס לאכסניה הזו בדלת האחורית מסיבות הומאניות: סיפור ספורטיווי פיקאנטי ומיוחד, שהכדור הוא אולי הטפל שבו, אך עיקרו האנשים ש„גילגלו" אותו.

לא, לא שחקנים או מאמנים – כי אם שני קריקטוריסטים מוכשרים, שהם לא רק עמיתים, גם ידידים בלב ונפש: שועל המכחול הותיק זאב ותלמידו הצעיר גדעון. בשנים האחרונות לא היה כמעט אירוע ספורטיווי בעל חשיבות שחלף מעל מכחולם של השניים. לא פעם הם החליפו דיעות וקריאות כיוון לאחר שראו זה את תוצרתו של זה, בהתייחסות לאותו מאורע.

לפני כשבועיים הם הדהימו אפילו את עצמם... מכבי ת"א בכדורסל זכתה בנצחון הבית על ריאל מדריד, על חודה של נקודה. זאב וגדעון התיישבו להכין את הקריקטורות הקבועות שלהם ליום א', כאשר ברור לכל אחד מהם כי זהו למעשה

הנושא האקטואלי היחיד המאפשר התייחסות ציורית. זאב סיים את עבודתו עבור עיתון „הארץ" ויצא לחיפה לתערוכת הקריקטורות של ישראל, שם פגש בגדעון (יצירות השניים הוצגו שם לראווה) שסיפר לו כי הוא עדיין לא החליט „על מה ללכת הפעם".

„לא אספר לך מה ציירתי, כדי לא להטות אותך מקו המחשבה שלך", אמר זאב לגדעון. הקריקטוריסט הצעיר של „מעריב" חזר לשולחנו, שבר את הראש, והגיש את הסחורה. ביום ראשון בבוקר קמו השניים, פתחו את העיתונים, ראו את הקריקטורות שלפניכם ולא האמינו למראה עיניהם. לאנגלים, מן הסתם, יש ביטוי קולע לכך: Great minds think alike.

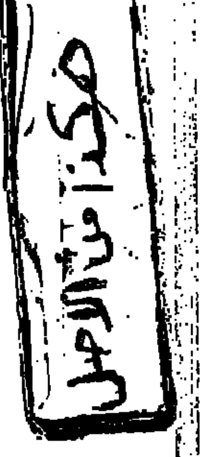
אתגר ירושלמי

נו, נו, אז כבר לא נשארו סיפורים וספקולציות על בית"ר ירושלים? לאו דווקא. הנה אני זורק כפפה לכל הסטטיסטיקנים ואוהבי האתגרים (ובמחשבה שניה אולי גם למלמיליאן ושות'), המתים כבר משיעמום מדהירתה הבלתי הפיכה של בית"ר אל האליפות.

גיברו והיפכו בכל הספרים ומיצאו מי ומתי היתה הקבוצה שזכתה, מעשית, באליפות הליגה הבכירה בארץ במועד המוקדם ביותר של העונה? – עכשיו, אחרי שאתם מספרים לנו מה העלתם בחכתכם, מיסרו את המידע הזה גם לירושלמים (אנו נדאג לכך), ונראה אותם שוברים את השיא.

משנים את השם

ידיעה שנחתה בזה הרגע על שולחננו: לנוכח האלם המוחלט שכפה על עצמו מאמן בית"ר ירושלים, הוחלט לשנות את שם המנזר בדרך אל הבירה ל„מנזר הקשטנים". ■

על הכוונת

כתב: ארז קופמן ● צילם: עדי אבישי

תיקול

אלון גבוה, מוצק וחזק בגופו. אבל כדורגלן מודרני חייב לדעת שאין די בכך. שחקן, אפילו טכני, חייב לפתח את שרירי רגליו ולהתאמן בתיקולים חזיתיים וצידיים. בכל זה, אין לחזן מעורבות. לא מתוזמן בתיקול, הססן וחושש לרגליו. בשבת ניסה לתקל פעמיים וחשף מיגבלותיו. כמי שאחראי על פיתוח התקפות מתפרצות, עליו להלחיץ יריב שלוקה בשליטה בכדור, במיוחד לאורך הקווים – ולא יודע איך לעשות זאת. אילו אני מאמנו, הייתי מציבו בהכנות לקראת העונה כמגן ימני ושמאלי, לחילופין. גיל 19 הוא קריטי להתפתחותו, וזה הרגע הנכון, הכמעט אחרון, ללמדו לתקל.

משחק ראש

אלון חזן ידוע כאחד הנוגחים הטובים בהפועל פ"ת. בעל ניתור טוב, גובה וראש מאופס בד"כ. זאת הסיבה לכך שנוטה להשאיר כדורי עונשין (הגבהות) לחבריו, כדי להתברג ברחבה ולנסות לנגוח לשער. המיקום החביב עליו הוא בפינה הקצרה, הקרובה לבועט, במיוחד בקרנות. מחפש נגיחת הסטה לרוחב השער, ולשם כך ביכולתו להתגבר על שמירה צמודה מאחוריו, הרבה בזכות גובהו, ניתורו והעובדה שדווקא בכדורי גובה, איננו חושש ממגע.

טכניקה ויכולת סיום

הטכניקה האישית שלו הפוכה לממוצע בארץ: נוקט במסור ורוץ. רגלו הימנית דומיננטית, אך גם בשמאלית מסר הרבה כדורים ארוכים ומדויקים. מעדיף פאלש, בחצי קשת. ראיית משחק טובה ומסירותיו מדויקות, לעומק ולרוחב; שליטתו בכדור וחוכמת משחקו, חושפים פוטנציאל אדיר של קשר בונה וחכם. אבל לפוטנציאל יש מיגבלות, כמו יכולתו למסור לעומק רק בתנועה קדימה ובמרחב די חופשי מלפניו, ואותה קל לנטרל בידי קשר הנצמד אליו כשפ"ת מחפשת התקפה מתפרצת. בעל מסירה ארוכה, מדוייקת, בשינוי כיוון גופו („רגל ציר"), רק לרוחב. בשיטת המשחק המתפרצת של פ"ת, זו מיגבלה. בעל בעיטה מלאה וחזקה, תסרת דיוק לעיתים, עקב כניסה לא ישרה לכדור. תנועתו זקופה בחיפוש אחר שחקן חופשי ורגליו מחליפות שליטה בכדור, בהתאם לצורך. הטעיות תוך הולכת הכדור (רק בשטחים נרחבים, אחרת מאבדו). המוטיווציה להצליח ובמיוחד להבקיע, מביאה אותו להיבאונדים מהחגנה, אך אז פחות שקול ממהר לבעוט. בעיטתו הספונטנית בינונית למדי וקשורה ליסודות המשחק שהביא מאשדוד.

מהירות

אלון חזן איננו הספרינטר הטוב בליגה, אבל את תנועתו צריך לצלם כדי ללמוד, במיוחד כשהוא ללא כדור. הצילום יראה שהוא מביט כל הזמן על הכדור ועל פרישת השחקנים בשדה. ראיית המגרש שלו מצויינת, והיא היא שפוקדת עליו לזוז, ולמקום הנכון. לאחר כל מסירה שלו ממשיך לרוץ, ללא שבירת המומנטום, לכיוון שאליו ירצה את המסירה (בעיקר דאבל-פאס מיידי). תנועת הרוחב שלו חכמה, הגם שחסרה הטעיות גוף. מיקומו הנדרש, כמות המפעיל את הקישור, מתנגש ברצונו להיות המוציא לפועל. בהגיעו לעמדת חלוץ, הוא נע לאט יותר. רוצה להיות יותר חכם. בשבת נשבר, מחוסר כוח וביקש להתחלף כבר לאחר 60 דקות, ראיתיו העונה כמה פעמים. ברור לי, שהשפעות הטיסה הארוכה והמשחקים בניו-זילנד גרמו לכך. כושרו הגופני אחר לגמרי, למרות שקשר המתיימר להיות חכם, חייב לדעת לחלק כוחותיו על פני 90 דקות ואלון בפירוש לא יודע לעשות זאת, עובדה, למרות תשישותו, עשה בפתיחה 3-4 ספרינטים מיותרים לגמרי.

אלון חזן: רכש טוב

אחר כשלונו השני בנבחרת הנוער, ירדה, כנראה, קרנו במעט. אבל אלון חזן, 19 ו-4 חודשים, הרכש של הפועל פ"ת מהפועל אשדוד, נחשב לכשרון הבולט בקבוצה. רואים בו פוטנציאל מבטיח – ויותר מזה. העונה הוליך את פ"ת לפתיחה מצויינת ולצמרת הגבוהה. בישל כבר חמישה שערים וכבש בעצמו שער (מחזור 2). בעיטה ונגיחה טובה, יחד עם חוכמה וראיית משחק, הם הנשק שלו בדרך להצלחה. בשבת ראיתיו תשוש מהטיסה ומהמשחקים באוקלנד, ניו-זילנד, בהפסד הבית לשמשון 0-1.

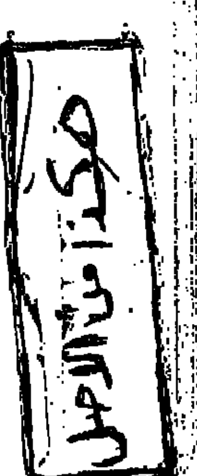
מה עשה אלון חזן מול שמשון?

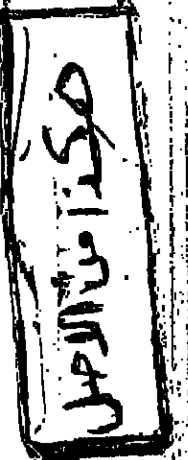
	מחצית ראשונה	מחצית שניה
בעיטות למסגרת	0	0
בעיטות לא למסגרת	3	0
מסירות מדויקות	11	17
מסירות לא מדויקות	3	4
איבודי כדור	1	2
נגיחות לשער	0	0
נגיחות מאחור	1	0
תיקולים מוצלחים	0	1
תיקולים לא מוצלחים	1	0
[illegible]בר עבירות	1	0
[illegible]ספג עבירות	0	0
[illegible]יון משחק		6

● (הוחלף בידי נועם קייסי בדקה ה-76)

פסק-דין

זה הפוטנציאל בן ה-19 ומיגבלותיו בדרך להצליח. אבל כל האמון לעיל נוגע אליו מקצועית. נראה לי, שבעייתו העיקרית בדרך להצלחה, היא אחרת: איננו שש לקחת אחריות, ופחות מזה – מנהיגות. זה היה הפגם בנבחרת הנוער בניו-זילנד, ששיוועה לחזן המנוסה שינהיגה. אך אופיו שונה, והמאמן גיגי כהן הודה בכך. חזן יודע מה דורשים ממנו בפ"ת ויודע ששם נחשב לעיסקה המוצלחת מאז שנים. רואים בו פוטנציאל שיסחוב את הקבוצה בעתיד. האם אתה מסוגל לכך, אלון חזן?

ה„אוברול" של במבי

מאיר ריפמן

תארו לעצמכם מכונית חדשה היוצאת מפס היצור, ואחרי 65 שעות נסיעה על הכביש, נאלצים להחזירה לשיפוץ מנוע. נשמע רמיניז – כשמדובר במכוניות אולי כן, בכדורגל זו מציאות, והיא מצערת וכואבת מאוד.

את המציאות הזאת חי כדורגלן בני-יהודה, רוני („במבי") מאיר. אחרי שלוש שנים בקבוצה, כ-45 משחקי ליגה – נעצר בעל כורחו. נפצע ב„מנוע" של כל ספורטאי – הברך. לא סתם פציעה – בכל חלק רגיש בברך, שהחשש להיפגע בו הוא רב. ברכו עברה שיפוץ כללי: שיחזור הרצועה הצולבת הקידמית, שנקרעה; שני המיניסקוסים פגועים; שבר בסחוס עצם הירך; החלקת עצם הפיקה.

הקהל אינו שוכח

רוני טוען ש„נעצר" במסלול הכדורגל שלו בידי אלון חזן מהפועל פ"ת. שולף מזכרונו: „זה היה ב-3 במאי אשתקד. דהרתי עם הכדור, וחזן נתן לי מכה מאחור, בכוונה. הגיע לו אדום, אך השופט טילניגר אפילו צהוב לא שלף נגדו. חזן ניסה להתנצל, אבל אותי לא הצליח לתפוס. אוהדי בני-יהודה לא סולחים לו על הפציעה הזו וכשהגיע לשכונה – הקהל התנפל עליו".

הברך הפצועה של רוני (במבי) מאיר, מבני הגל החדש בבני יהודה, שופצה כולה, בניתוח מסובך מאד בקלן ■ נפצע במשחק בעונה שעברה, איננו משחק העונה – אבל בקבוצתו מתייחסים אליו כאילו הוא משחק ותורם למאמציה בליגה ■ „מצאתי שם בית חם", הוא מכריז ומשבח את חלקו של אוריאל נאמן, הפיזיותראפיסט ■ סיפור עם לקח חשוב

הפיסיותרפיסט של בני-יהודה, אוריאל נאמן, מדרג את פציעתו של רוני כ„פציעה קשה ומכה חמורה לכדורגלן. קרע ברצועת הברך נחשבת פגיעה עם חשש שהניתוח לא יצליח ולא יעזור, כל אחד רגיל יכול לתפקד ללא רצועה צולבת. ספורטאי הנדרש למאמץ – לא", אומר נאמן.

כדי לעשות הכל שרוני יחזור לאיתנו, פנה לשלושה רופאים בארץ, שחזרו ובדקו את הברך מכל הזוויות והכיוונים. אחד מהם, מהמומחים הגדולים לבעיות ברכיים, המליץ לשלוח את רוני לניתוח אצל פרופ' שניידר הנודע מקלן, גרמניה, שניתח כדורגלנים ידועים אחרים מישראל, וגם את הכדורסלן חיים זלוטיקמן מהפועל ת"א (נאמן סער אותו בקלן).

עבודה פסיכולוגית

„באירופה מתמודדים עם פציעות ברכיים [illegible] הצלחה. הבעייה בארץ היא שאין ניסיון בניתוח [illegible] רצועות צולבות בברך. הניסיון באירופה הוא עצום. בבית-החולים בקלן, כן היינו, 90 אחוז מ-60 המיטות מיועדות לבעיות ברכיים. שיעור ההצלחה בניתוח אצל פרופ' שניידר גבוה", מסביר נאמן את החלטת בני-יהודה לשלוח את רוני לקלן.

אחרי שנודעה לרוני חומרת הפגיעה, על ה„אוברול" שיאלץ לעשות לברך והחשש שלא יחזור לשחק, נתמלא פחדים. לחבריו אמר: „אני [illegible]פורש מהכדורגל, לא רוצה לעבור ניתוח שכזה. נורא מפחד מניתוח, לא רוצה לשמוע על זה".

וכך עוד לפני שהחל הטיפול בברך, נזקקו בבני-יהודה לעבודת הכנה פסיכולוגית, מוקדמת. ההנהלה והמאמן יצחק שניאור, הרגיעו ועודדו אותו, נתנו דוגמאות משחקנים שנותחו וחזרו לשחק ואבי כהן ה„ירושלמי" והקשר יוסי מזרחי.

אוריאל נאמן היה הפעיל העיקרי. הזמין את[illegible] לביתו, הראה לו שם סרטי וידאו ובהם כל תהל[illegible] הניתוח. ליווה כל תמונה בהסבר מפורט. כשהו[illegible] כי הסרטים פעלו ההיפך מהמתוכנן ופחדיו [illegible] „במבי" גברו – החל שלב דברי השיכנוע ונקו[illegible] „במבי" לקלן יחד עם נאמן.

„במבי" והמיתקן המיוחד והמסובך מאד שהורכב על רגלו.
(צילמה: נאוה שמש)

קשרים ישנים

פרופ' שניידר אוסר בדרך-כלל על זרים לה[illegible] בחדר הניתוח, כאשר הוא מנתח, אך לנאמן הת[illegible] בזכות הקשרים שיצר עם הפרופסור, עוד מהתקו[illegible] שבה ניתח וטיפל בשחקן אחר של בני-יהודה, א[illegible] לוזון.

רוני: „שהייתו של נאמן בחדר בעת הניתו[illegible] פעלה עלי טוב יותר מכל סם הרדמה. שמו לי ס[illegible] מול הפנים, כדי שלא אראה את מהלך הניתוח. נא[illegible] הביא לי ווקמן, סיפר בדיחות בכל מהלך הניתוח ו[illegible] תיאר לי כל מה שעשו בברך. זה עזר לי הו[illegible] מאוד".

אחרי הניתוח נשאר בגרמניה לעוד שבוע[illegible] וחזר לארץ כשרגלו בגבס. חודש ומחצה מאו[illegible] יותר, חזר לקלן, שוב בלווית נאמן. פרופ' שניי[illegible] ביקש לבדוק את הרגל, להחליט על הטיפ[illegible] הפיזיותראפי והשיקומי. שבועיים עבר „במ[illegible] בגרמניה על הרגל, פעמיים ביום. את מקום הגב[illegible] תפס בשובו לישראל מיתקן מיוחד. „במבי" נראה [illegible] עתה כמו שחקן פוטבול אמריקני...

ההשקעה והמחדל

בני-יהודה, הידועה ביד הקמוצה שלה, גילת[illegible] הפעם רוחב לב יוצא מהכלל. חשוב היה לה, שהשחקן שלמעשה בישר את תחילת עידן הצעירי[illegible] מבית היוצר של השכונה, לא יגמור קריירה מבטיחה עוד בטרם החלה. בניתוח ו[illegible] שיקום של „במבי", 22 בוחצי, השקיעה בני יהודה כ-10 אלפים דולר (כולל התשלו[illegible] למנתח, לביה"ח, שכירת מלון ומ[illegible] צמוד). מיתקן העזר המיוחד לרגל עלה כאלף דולר.

בתחילת העונה, כשלס[illegible] לם היה ברור שרוני החמיץ אותה („אחרי חצי שנה תוכל לחזור ולשחק", אמר לו שנייד[illegible] והוא יחזור לשחק רק בעונה הבא[illegible] חשש השחקן שינדוהו – אך להפתע[illegible] תו גילה את הבית החם של בני יהודה. נחתם עימו הסכם, לפיו יקבל שכ[illegible] ומענקים, כאילו שיחק. כדאי לכל ספורט[illegible] אי ללמוד מהמחדל ביטלתי את הביטוח שהיה לי. עד אז שילמתי כל חודש 10 שק[illegible] לים לביטוח וכשהעלו את התשלום ל-50 שק[illegible] לא היה לי במה לשלם – כי הייתי חייל ב[illegible] והפסקתי את התשלומים..." עכשיו הוא מגבה לוועדה שתקבע את אחוזי נכותו – נסת שלא תפריע לו לחזור ולשחק כי: „אני רוצה, גם חייב להחזיר לבני-יהודה את כל מה שהשקיעו בי". ■

עוגה, עוגה, בשער נחוגה

הכל קרה משום שנולד ברעננה ולא במכבי חיפה או ת"א: "לא מתוסכל ממה שאירע לי, יודע לנתח היטב את המצב". (צילומים: עדי אבישי)

אלי קמיר

במכבי תל־אביב, למשל, הוא לא היה חותם "בעד שום הון שבעולם". מכבי ת"א לא בראש שלו. לא כנוי, לדבריו לקבוצה כזו. גם בליברפול לא היה חותם – למרות שהיא דווקא כן בראש שלו.

אדיר שמיר. שוער. שלמה שרף הביא אותו מהפועל רעננה. מאז היה בבני יהודה, שמשון ת"א, מכבי שעריים, ועתה הפועל כפר־סבא. בבני יהודה היה לו טוב, לכן שיחק שם שנתיים. השנה השלישית היתה החלק של עופר פביאן ואדיר ישב על הספסל.

"נפצעתי בתחילת העונה ועופר תפס שנה מצויינת. אי אפשר היה להוציא אותו מההרכב. מול שבאה ההצעה משמשון, אחרת הייתי נשכח לגמרי", נזכר שמיר.

רוגע ושלווה

השתנה מאז מאז ימי הפועל רעננה – גם ברמה. הפרובלמטיקה שייכת לרקורד. היום, המושגים הם רוגע ושלווה – לפחות בפוטנציה. לראיין את אדיר שמיר זה כבר משהו אחר: לא מקוטלג, ללא כותרות, גם לא דיפלומטיה. אין בקשות של "לא לפרסום", גם לא ניסוחים מיוחדים. יש לו על הלב כמה דברים וכשהם מגיעים לפה, זה בדרך כלל לא דרך המוח, פשוט יוצאים להם בדיוק בסדר שאתה מבקש שייצאו. כזה הוא אדיר שמיר.

לא מכבר החליף קידומת, כמו עודד מכנס. בן 30. דיברו על קבוצתו שתלך גבוה. אחרי המשחק עם הפועל לוד, לא קל כל כך למצוא את המהמרים. בגילו, זה יותר מחבל. השנה הבאה, בטח לא תהיה כמו השנה שעברה והוא לא מתרגש מזה. אם לוחצים אותו יותר מדי, גם גביע הטוטו זה תואר בשבילו, לא רק אליפות. "אני לא חושב שמשהו הולך להתפספס העונה. אנחנו לא קבוצה שבנויה לאליפות. בעצם, על־פי המשחקים שהצגנו עד היום, אנו קבוצה של צמרת מרכז. אני מאמין שנסיים בין חמשת המקומות הראשונים".

שומר על הקו שלו – המוגדר כקו האמת הפנימית: "אף פעם לא הייתי שוער מיוחד: גם כששיחקתי בליגה ב', הייתי שוער ליגה ממוצע. שלמה שרף לקח אותי לבני יהודה. כומה ויינברג נפצע ואני שיחקתי. עד היום אני מאמין שהכל היה מזל אחד גדול". בשנה הזאת של המזל, לדבריו, עוד היה ג'ק מנסל בארץ. למנסל לא היה הכבוד לערוך היכרות עם אלילת המזל של אדיר שמיר. לכן אולי לקח אותו אליו, לנבחרת. אפשר כמובן להמשיך את הסיפור בקטע הזה כשאלילת המזל הנעלבת נוטשת ומה שבא אחר כך זה פרק מ"איוב". אבל, סיפורנו, כאמור, עוסק בשמיר – והוא הרי לא מאמין בסיפורים.

הצער המתסכל

הרומן עם הנבחרת היה קצר. הדרך חזרה, הוליכה אל סולמי ועל הספסל. בשמשון זה כבר היה אחרת. אפודת השוער שם, שוב היתה שלו והוא הפגין בה יכולת מצויינת. רצו אותו לעוד שנה ולעוד שנה. אבל גם במכבי שעריים רצו אותו – והוא עושה את הצער שיותר מאוחר רק יתסכל אותו.

כשמדברים עם אדיר שמיר על היכולת שלו – יש לו הרבה מה להגיד. אפילו חוזר על כך בעקביות: "לא גורלתי להיות שוער בליגה הלאומית. תמיד הצלחתי רק כשהקבוצה היתה טובה. אף פעם לא הייתי מסוגל לסחוב קבוצה לבדי – למשל, כמו אריה חביב ביהוד. כנראה שפשוט לא קיבלתי את היסודות המתאימים. כשלא מקבלים יסודות, צומח שוער ליגה רגיל, לא יותר מזה ולא פחות. זה מה שאני. היום כבר מאוחר להקנות לי מה שחסר. אין לי ספק, שמבחינה פוטנציאלית הייתי יכול להגיע ליותר".

לא מתוסכל, פשוט מנתח מה קרה איתו ולמה האפודה הלאומית לא שייכת לו: "יש שוערים יותר טובים ממני. אבי, בוני, אסייג. אם היו מזמינים אותי לנבחרת, הייתי הולך ברצון. אבל ברור לי שהם עדיפים. האמת היא, שכשאני רואה את בוני ואבי רן, אני מקנא בהם. אם הייתי נולד באגודה כמו שלהם, יתכן שגם אני הייתי מגיע לרמה כזאת".

מי שרוצה דוגמאות – גם זה יש לו די והותר – יורה אותן ישר, מוכן, לא צריך לחשוב הרבה: "אחת התכונות ששוער צריך, היא גמישות. אני בטוח שלבוני ולאבי רן היו אנשי מקצוע שעברו איתם על זה. בהפועל רעננה אין דברים כאלו".

עכשיו הוא בונה על חו"ל. אפילו מאמין שיגשים את החלום הזה. לא, לא לשחק – מספיקה לו איזו תקופה של אימונים. מה שאצל אחרים זה דבר של מה בכך – אצלו זה חלום, שאיפה. "ברור לי שלא אוכל לשחק בחו"ל. היום, מבחינה אובייקטיווית ובגלל המשפחה, אין באפשרותי לשחק באירופה. אבל אני שמח בחלקי. מספיק שאסע לאיזו תקופה של אימונים".

מעריץ את יצחק ויסוקר. בשבילו הוא היה דמות. כוכב. כשראה את איציק ויסוקר משחק, חלם עליו אחר כך בלילה, שגם הוא משחק בלאומית. אי־פרופו חלומות: כשעבר ללאומית, אצל שלמה שרף, היה טרוד בשנתו באותו נושא. "הייתי צובט עצמי בלילה כדי לדעת שאני לא חולם".

הכדורגל השפיע על מהלך חייו. עשה אותו מבוגר יותר: "בעבר הייתי שחקן פרובלמאטי. היו מרחיקים אותי הרבה מהמגרשים. כל האווירה סביבי היתה לא מקצועית ולכן התרגזתי מכל דבר. 'אני זוכר שפעם הרחיקו אותי בחדרה. סירבתי לעזוב את המגרש ורק כוח משטרה הצליח להוציא אותי".

היום לא רואים אצלו התנהגות כזאת. בפנים אולי מתוח, אבל כלפי חוץ – זה אדיר אחר, רגוע ושקול.

מוכן להחזיר את הגלגל לאחור. אם הבחירה היתה בידו, היה רוצה להיוולד בכפר־סבא, "במגרש החדש". לדידו, קל להיקלט שם, מקום שתפור עליו.

שאיפות קטנות־גדולות

גם כשכולם מדברים על שנה טובה שלו, הוא עוד בניגון הישן. הניגון שמזכיר את השיר של חיים משה – "תודה". לא מוכן לחשוב אפילו על משהו חדש שהביא לכפר־סבא. שם, לעומת זאת, נתנו לו המון: "כפר־סבא היתה בשבילי מקור הערצה. אני לא מסוגל לחרש להם כלום"

ביום שיפרוש מהכדורגל, לא ישאיר אחריו דפי הסטוריה מוכתמים בשמו – והוא יודע את זאת. אין לו אשליות. "לא השארתי מישקע בשום קבוצה. אני מקווה לעשות זאת בכפר־סבא". לא רואה את הכדורגל כמקור פרנסה. כאשר איננו מתעופף אחרי הכדורים השורקים על פי שערו – הוא עסוק בעוגות. הוא אופה אותן.

אדיר שמיר הוא קונדיטור. קם בשבע ושלושים בכל בוקר וממהר לקמח, למים ולסוכר. "הייתי מעדיף להיות רק כדורגלן, אבל מזה אי אפשר להתפרנס. בודדים בארץ הזאת מתפרנסים רק מכדורגל". כדורגלנים רבים וודאי מחייכים לעצמם ברגעים אלה ואומרים: "אוי, כמה שהוא נאיבי הבחור..." – אבל זה לא מעניין אותו.

יש לו כל מיני שאיפות בחיים ובשבילן שווה לו להתמלא בקמח ולאפות עוגות: "אני רוצה מאד שיהיה לי בית פרטי. באחרונה התחלתי לבנות במגריאל. חשוב לי גם לקנות מפרשית טובה, כדי שאוכל לצאת להפלגות בים".

ים. מלת הקסם שלו. אולי היחידה שמסוגלת להוציא ממנו את האהבה לכדורגל ולקונדיטוריה: "אני אוהב את הקונדיטוריה ואוהב לעבוד בה. כשרוצים לעשות דברים מיוחדים – קוראים לי. שאלת אותי אם אני השוער הטוב בארץ? – דבר אחד אני יכול להבטיח לך: בין הקונדיטורים, אני וודאי השוער הטוב ביותר".

נחזור לים. זה התחיל אצלו עוד בימי הילדות, בפנימיית מבואות ים. בצבא, היה כמובן בחיל הים, איש צוות על ספינה. "אם הייתי יכול להפליג היום על איזו יאכטה – זה היה שגעון. הייתי עוזב הכל, אפילו את הכדורגל. אבל אשתי דורית אינה מסכימה. הכרתי אותה בגיל 16 וממנה הדרך אל הקונדיטוריה כבר לא היתה ארוכה". ■

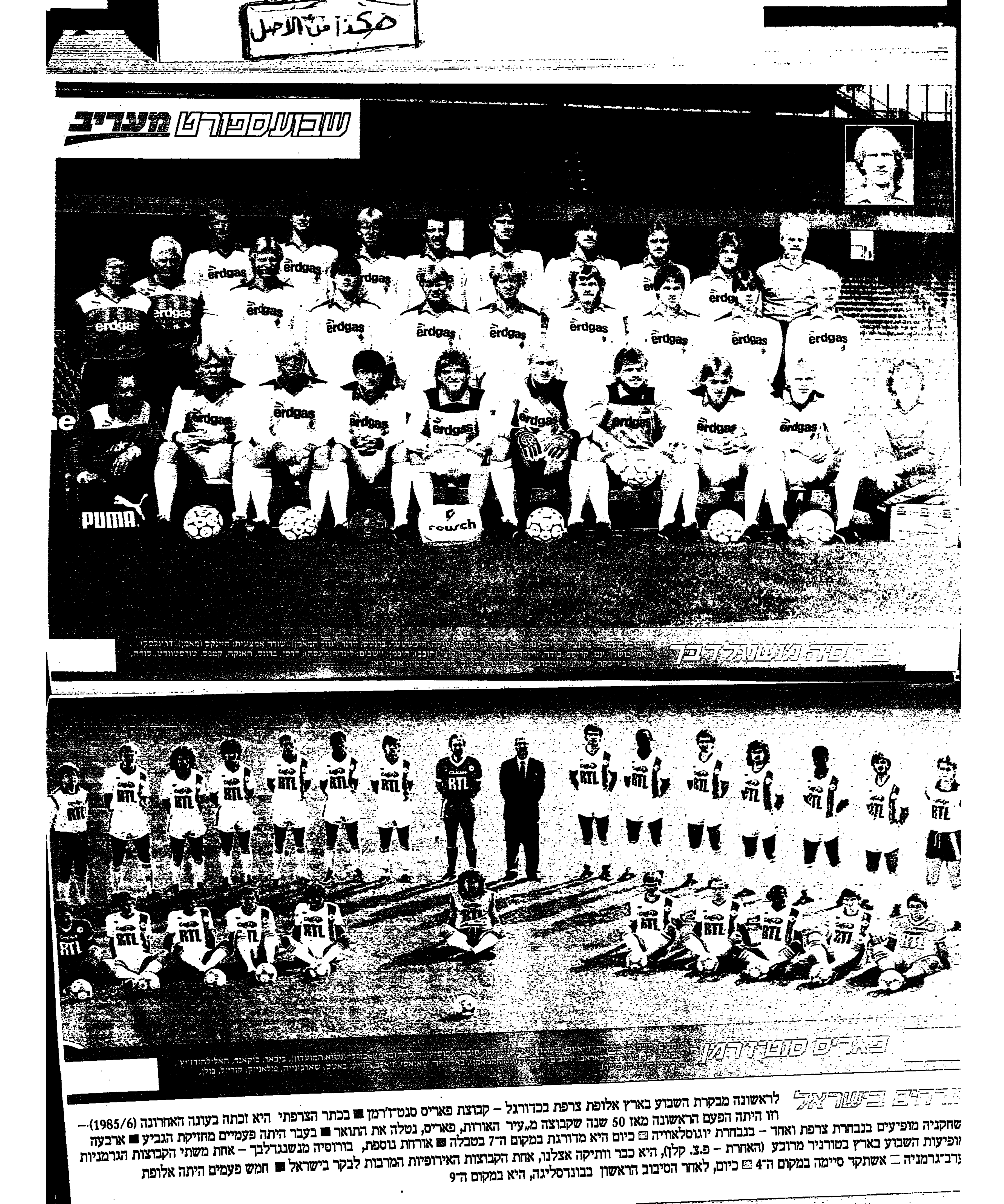
אוהב, שונא

אדיר, למה אתה משתוקק במיוחד?
למפרשית טובה ולהרבה בריאות.
מה עוד עושה לך טוב?
ארוחה או בילוי לעניין.
איזה טיפוס אתה?
רגיל וממוצע.
ובעיני אחרים?
תשאל אותם.
מה אתה שונא?
ללמוד, להפסיד ואנשים צבועים.
ואיזה אנשים אתה אוהב?
פשוטים.

היית שולח את הילדים שלך גם לכדורגל?
עדיף טניס.
למה?
ספורט אישי. גם אפשר להרוויח יותר.
אתה קורא עיתונים?
מעט.
ומדורי ספורט?
לעיתים רחוקות.
רוצה לאמן בעתיד?
לא, בארץ זה לא מספיק מקצועי.
מי המאמן שהשפיע עליך הכי הרבה?
שלמה שרף.
ואצל מי אתה רוצה להתאמן?
מסקרן אותי דוביד שוויצר.
עם איזה בלם אהבת לשתף פעולה?
אלי כהן משמשון.
יש מישהו שאיתו היית רוצה לשחק?
אלי כהן.
מי החברים שלך מהכדורגל?
אהוב בקיטובים ומיימוני.
מי המודל שלך?
ויסוקר. אהבתי גם את האלגנטיות של בוזרנו.
ובחו"ל?
ריי קלמנס.
איזה חלוץ מפחיד אותך?
אף אחד.
ומי עוד לא הבקיע נגדך?
עזוב, זה יעשה לי נאחס.
בכל זאת...
זאהי ארמלי.
מה, יש לך אמונות תפלות?
לא, אני פשוט סוחר מעין הרע.

על הספה בסלון מתפנק עם חתולה: "לא מאמין באמונות תפלות רק מעין הרע"

לראשונה מבקרת השבוע בארץ אלופת צרפת בכדורגל – קבוצת פאריס סנט־ז'רמן ■ בכתר הצרפתי היא זכתה בעונה האחרונה (1985/6) –
וזו היתה הפעם הראשונה מאז 50 שנה שקבוצה מ„עיר האורות, פאריס, נטלה את התואר ■ בעבר היתה פעמיים מחזיקת הגביע ■ ארבעה
שחקניה מופיעים בנבחרת צרפת ואחד – בנבחרת יוגוסלאוויה ▣ כיום היא מדורגת במקום ה־7 בטבלה ■ אורחת נוספת, בורוסיה מנשנגלדבך – אחת משתי הקבוצות הגרמניות
המופיעות השבוע בארץ בטורניר מרובע (האחרת – פ.צ. קלן), היא כבר וותיקה אצלנו, אחת הקבוצות האירופיות המרבות לבקר בישראל ■ חמש פעמים היתה אלופת
מערב־גרמניה ▭ אשתקד סיימה במקום ה־4 ▣ כיום, לאחר הסיבוב הראשון בבונדסליגה, היא במקום ה־9

סוקראטס סופר־סטאר:

המאמנים הרסו את הכדורגל בברזיל!

האשמות כבדות בפיו של כוכב הכדורגל הברזילאי סוקראטס ★ המאמנים בברזיל אינם מבינים ששיטות השמירה שייבאו מחו"ל הורסות את הכדורגל הברזילאי הקליל והיפה ★ אנחנו יודעים שקונים ומוכרים משחקים. יתכן גם שכוח פוליטי עומד מאחורי כל אלה

משה לרר

הטלוויזיה הישראלית עשתה לנו בשבועות האחרונים הכרה עם עולם הכדורגל הדרום־אמריקני. משחקים של קבוצות־עלית בארגנטינה, היפנו את תשומת הלב לנעשה ביבשת־ענק זו. אולי יגיע לטלוויזיה גם עידן הכדורגל הברזילאי – או אז יקבלו הצופים תמונה מושלמת יותר.

מבחינת ההנאה שבמשחק – זה בהחלט עניין של טעם. בעלי מקצוע אומרים שכיום קשה להתלהב מהכדורגל הברזילאי. אישית, ממה שראיתי (בטלוויזיה) לא נפגמה הנאתי. ראיתי בפעולה את „נבחרת התקוות". הופיעו בה צעירים שאולי נשמע עליהם רק ב־1994. הלוואי עלינו טאלנטים שכאלה. אבל שוב – זה עניין של טעם וחבל על הוויכוחים.

אין לי ויכוח עם בעלי הדבר עצמם, קרי: הכדורגלנים המפורסמים המופיעים בליגה הברזילאית. ואם בשבוע שעבר הבאנו על קצה המזלג מדבריהם של זיקו ורומריטו – נביא הפעם ראיון עם אחד מכוכביה היותר נודעים של „פלאמנגו" ריו והנבחרת הלאומית, ד"ר סוקראטס.

הראיון פורסם בשבועון הכדורגל הברזילאי PLACAR ונזקקתי לשירותי התירגום הטובים של ידידי אברהם אהרון, שכן הרשימה, שנכתבה בידי מארסלו רזנדה, היתה בלשון הפורטוגזית.

וכך כותב מארסלו בדברי הפתיחה לראיון עם הד"ר:

„גוואדלאחארה, 21 ביוני 1986. המשחק בשלב רבע הגמר בגביע העולם בכדורגל בין ברזיל לצרפת. כאשר החמיץ כדור עונשין מ־11 מ', הימרו אנשים רבים על סיום הקריירה שלו. יתירה מזאת: רבים אף התפללו לכך.

„ביום ראשון שעבר, בגויאניה, ברזיל, הוא היה שם. אחרי 132 יום של החלמה משבר וניתוח. לבש שוב את חולצת הפסים והבקיע שער בנצחון 'האדומים־שחורים' מפלמנגו 4־0, כאילו אומר למגיני קבוצת 'גויאס': 'אנא פיתרו את חידתי'.

„באמת קשה לפצח חידתו של סוקראטס, ברזילאי בשם סאמפאיו דה־סואוזה ויאריה דה־אוליבירה. מדובר באחד השחקנים המוכשרים ביותר בדורנו, ובאותה עת – טיפוס אשר לגביו חלוקות הדעות.

„רופא אורטופד בן 32, חי חיים אינטנסיביים מאוד בריו דה־ז'אניירו. ביום הוא רץ בעקבות הכדור ובלילה – אחרי הבוחרים הפוטנציאליים של מפלגת הפועלים הדמוקראטית. בכך הוא תורם חלקו למערכת הבחירות של דארסי ריבירו, מעמד מפלגה זו למימשל.

„אם וכאשר הזמן בידו – הוא אוהב השתובב. כך, למשל, סיפק תחמושת למבקריו בקארנבאל האחרון בריו, לפני שנה. הוא הופיע לפני קהל שהיה 'שמח מעל למידה' והשתתף חינגה הלאומית. הדוקטור, להזכירכם, אוהב אור בירה ומצב רוח, אך סולד מורי־רצופיות.

„כשחקן לשעבר בשורות בוטאפוגו ריביראו־פראטו, קורינטיאנס סאו־פאולו ורנטינה מאיטליה, למד סוקראטס לאהוב לשוחח על כדורגל. יחד עם זאת – היה גם לאדם חושב ואפילו 'משוחח' במידת־מה, כמו שאפשר ללמוד מן הראיון הזה".

התגעגעתי למשחק

פלאקאר: הדרך בחזרה למגרשי הכדורגל לא היתה קלה עבורך.

סוקראטס: אנשים חושבים, משום מה, שאני אדיש ומסתגר, תדמית מוטעית לחלוטין. התגעגעתי לכדור, להבקיע שער, לראות את האוהדים הרבים הממלאים את היציעים. דברים אלה מרגשים כל שחקן.

פ: האם עברה בך מחשבה שמא לא תצליח?

ס: לעולם לא. הייתי משוכנע שהכל יסתדר על הצד הטוב ביותר. תיכננתי את שובי לפעילות צעד אחר צעד, כשהמטרה אחת: מסירות פשוטות, בלי נסיונות 'לקרקס' ולהחזיק בכדור. בקרב הקהל רווחת הדעה ש'פלאמנגו' איבדה את יתרונה הגדול בהחזקת הכדור. כשעליתי לשדה חשבתי כי זו השעה להחזיר לקבוצה את 'הנחמדות' שלה. אני סבור שהצלחתי במשימה זו ועובדה שאנשים שוב החלו לדבר עלי ועל שליטתי הטובה בכדור. דברים אלה החמיאו לי מאוד.

פ: אוהדים שוב מדברים עליך. מה זה עושה לך?

ס: שחקן רוצה שיתייחסו אליו כמו אל 'כן־טובים' שלא צריך להילחם על דבר. הוא ממש מתמכר לזה. רוצה להיות הילד הנצחי. אוהב את זה, כי הוא אוהב את תהליך ההתמכרות.

פ: האם זו תופעה בריאה?

ס: קורה ששחקן, בגלל מוגבלותו, פוחד להביע את עצמו. הוא מרגיש לחוץ. לא מרשים לו להתפתח ולכן יש מי שדואג למלא את כל דרישותיו. אין לך מקצוע אחר שבו אדם נמצא חשוף כל כך.

פ: והמאמנים אינם חשובים?

ס: נכון, אך כל אחד צריך למלא את תפקידו. תפקידו העיקרי של המאמן הוא פסיכולוגי. כאשר מתחלפים מאמנים, הקבוצה כדרך כלל מתפתחת. ההסבר לכך הוא שלכל מאמן יש צורה מסויימת של פנייה לאנשים. לא קורים כאן שום נסים.

„מעכשיו – אתם משפחה!"

פ: אירופו מאמנים. מה ההבדל בין טלה־סאנטאנה כמאמן הנבחרת ב־1982 לבין סאנטאנה של 1986?

ס: טלה־סאנטאנה מהווה דוגמא טובה של הצד הריגשי בכדורגל. נבחרת, בכלל, היא משהו שרירותי. מקבצים את כל השחקנים בבית אחד ואומרים להם: 'מעכשיו – אתם משפחה'. בשנת '82 היה טלה־סאנטאנה רגוע יותר כי נתן עדיפות למשחק הקבוצתי וצימצם למינימום את השפעת היחיד.

פ: ומדוע זה לא קרה ב־86?

ס: כי עד למשחק הפתיחה, ואפילו תוך כדי מהלכו, לא היתה הגדרה ברורה מיהו מי. כל אחד – אי־ההבנות לידי ביטוי במגרש. למזלנו לא באו התוצאות עגומות עוד יותר.

פ: ובכל זאת, מה היה חיובי במכסיקו?

ס: אני יודע מה צריך היה להיות [illegible] השחקנים, היתה צריכה להיות השפעה גדולה בהחלטות שהתקבלו. אבל כמו ברזילאים [illegible] אנו רגשניים מדי ולא מאורגנים די הצורך [illegible] נשאר בגדר אימפרוביזציה.

פ: מדוע מחמיצים אצלנו כל כך הרבה [illegible] 11 מ'?

ס: אמרתי לך שאנחנו עם רגשני [illegible] האירופים, לעומת זאת, ראציונאלים יותר.

פ: ומה הרגשת כאשר החמצת את [illegible] במשחק עם צרפת?

ס: החמצתי כי טעיתי, אבל אם לומר את האמת – למדתי את שיעור חיי. תמיד הרגשתי עצמי סופר־מן, וזאת כדי להתגבר על מכשולים רגשיים. אבל התברר לי שאני לא סופר־מן. נדהמתי ללמוד שאני גם טועה ואני פגיע, כמו כולם.

שמירה הורסת משחק

פ: מדוע הכדורגל שלנו אינו מתפתח?

ס: מחוסר הכרה של התרבות שלנו. המאמנים לא מבינים שהברזילאי אוהב להיות אוהד מושבע, אבל הוא גם אוהב הצגת כדורגל. המאמנים ממציאים שיטות שמירה שמגמתן להרוס את משחק היריב. הם מייבאים שיטות אלה מחו"ל ובכך הם מחסלים כליל את הכדורגל הברזילאי הקליל, היפה לעין, המסירות מרגל לרגל ועוד. זו השטות הגדולה ביותר שראיתי והיא נובעת מחוסר רגישותם של המאמנים בברזיל.

פ: האם זה רק זה?

ס: לא. הבעייה העיקרית היא שהאוהדים שלנו אינם מזדהים עם הכדורגל שאותו הם רואים משוחק.

פ: קניית ומכירת משחקים, האם אינם מרחיקים את הקהל מן המגרשים?

ס: הכדורגל נשתמר ברוח הטוטאליטארית של המשטר הקודם. היחס לקהל הוא כאל צופה בלבד והוא חש מרומה, בלתי נשכר. יש שרירותיות, כמו שרירותיות משחקי הגביע באחרונה. הם התחילו עם 32 קבוצות והסתיימו עם 36. האין זו שרירותיות? האם זה לא מבריח את הקהל מהמגרשים? – בוודאי שכן.

פ: לאוארוני, מאמנך בפלאמנגו, הצהיר כי האירועים האחרונים בהנהלה (שערורייה ציבורית שבה היה מעורב נשיא המועדון – מ.ל.) פגעו בקבוצה. מה דעתך?

ס: אני לא חושב. לשחקנים אין הדבר נוגע. 'האבא הגדול' עזב את הקבוצה.

פ: אם נשיא מועדון מצהיר כי בכסף נעשה שימוש לקניית משחקים, אתה סבור שאין הדבר נוגע לשחקנים?

ס: אותו שחקן שמדובר בו – כבר קיבל פעם כסף כדי להיות טוב או רע יותר. מי ששירת בקבוצות קטנות יודע מהדברים הללו. אינני מתאר לעצמי שאנשים מיתממים. הם יודעים במה מדובר.

פ: האם תוכל להסביר עצמך?

ס: הרבה כסף מושקע ומעורב בכדורגל. ההנהלות מודעות לכך. אנחנו יודעים שקונים ומוכרים משחקים. יתכן גם שכוח פוליטי עומד מאחורי כל אלה. דיברתי בנושאים אלה במשחקי גביע העולם במכסיקו. התופעה אינה מוגבלת למועדוני בלבד. היא קיימת בכל הקבוצות!

המנהלים חוסמים

פ: האם לא הגיע הזמן להתייחס אל השחקן כאל סחורה עוברת לסוחר?

ס: רציתי להקדיש את כל חיי לנושא זה, אך מבנה „המנהלים המצטיינים חסם את דרכי וחיסל תקוותי. הייתי מוכן לכל מאמץ בכיוון התפתחות השחקן ורווחתו. ברור שקדם לי הקריב עצמו שחקן בשם אפונסיניו. הוא התקומם נגד המבנה של ההנהלות. אך הואיל והמדינה היתה באותה עת תחת משטר דיקטאטורי, הוא סיים כמו כל קרבנות אותו משטר. אני רוצה להיות ממשיכו של אפונסיניו, אך מבלי לשכוח את הכדורגל שהוא האמצעי שיתמוך במאבקי.

פ: הכדורגל מוצא חן בעיניך?

ס: לא רק מוצא חן בעיני, אני אוהב כדורגל. זהו הדבר ממנו למדתי יותר מכל בחיי. אך אני חוזר ואומר: המבנה של המשחק הינו מבנה המביא להתמכרות. בעתיד נהיה צפויים להתנגשות בין השחקן המשכיל ובעלי העמדה והכח.

פ: אתה רוצה להיות כוכב גדול?

ס: יש לי ביקורת עצמית די טובה. טבעי שהאגו שלי תמיד נמצא בסכיבה. זה די משתלם להיות כוכב, אבל אחת הבעיות היא שאתה מאבד את הפרטיות שלך. אתה מפסיק להיות מציאותי ואתה מתחיל להיות מה שאתה מייצג. אנשים מעריצים את הכוכב שבך ולא אותך.

זאת ועוד: השחקן אינו מוכן לקראת אותו יום שבו יצטרך להעביר את שרביט הכוכבות לידי אחר. מסיבה זו נתקל לעתים שחקן עם פרישתו בבעיות קיומיות, פסיכולוגיות וסוציאליות.

פ: האם לא חסרה שמחה בכדורגל שלנו?

ס: כן. אני סבור שהמשחק הפך להיות עצוב בגלל לחצים, אי הכנות ושיטת המשחק. טוב יהיה לחזור לתצוגת הכדורגל החופשית. הנבחרת הגדולה של הולנד ב־1974 היתה מצויינת כי התגלו בהן הברקות ושנינות. אני משוכנע שאוהדים מחכים לימים הטובים הללו. איש אינו סובל עוד את הנסיגה שחלה במשחק, את הפחדנות והאופורטוניזם של המאמנים הברזילאים.

הולנד, סאנטוס וברזיל

פ: אילו נבחרות או קבוצות הותירו אצלך רושם גדול?

ס: בנוסף לנבחרת הולנד של 1974, היתה זו סאנטוס של פלה ב־1962 ונבחרת ברזיל של ספרר '86. הקבוצות הללו השתמשו בכשרונות לטובת הכלל ומסיבה זו נכנסו המצטיינים שבקבוצות הללו להיסטוריה של הכדורגל.

פ: ומי השחקן הגדול ביותר שראית?

ס: שתקנים. פלה, ריבלינו ואדמיר. היה להם הכל ואת כשרונם לנהל משחק פשוט אני משתדל לאמץ. לרשימה זו אפשר להוסיף גם את זיקו.

פ: אינך מרגיש עצמך מחוייב לאוהדי פלמנגו?

ס: אני לא חייב דבר לאיש. אני גם לא רוצה שיראו בי את 'מציל המולדת'.

פ: אתה חושב על פרישה?

ס: אני דן בנושא זה זמן רב, אך קורה שהכדור עדיין גורם לי הנאה.

פ: הצהרת כי תפרוש בספטמבר '87 כאשר החוזה שלך עם פלאמנגו יסתיים.

ס: תאר לעצמך את זיקו חוזר לשחק, הקבוצה שבה להיות אטרקציה כפי שהיתה, ואז?... נכון, קבעתי לעצמי תאריך יעד זה, אך שלא יהיה לך ספק: אם השמחה תחזור לכדורגל הברזילאי – אמשיך עם הכדור.

פ: ופלאמנגו של סוקראטס תהיה קבוצת־על?

ס: יש לנו כל האמצעים כדי להשיג זאת. האויב הגדול ביותר שלנו הוא פציעות. כאשר זיקו ואריליו יחלימו – יהיה לנו כדורגל מצויין ומהנה. אוהדינו שוב יתגאו בצבעים אדום־שחור. זה חלומי ברגע זה.

(רשימה שלישית ואחרונה)

חוף התקווה הגדולה

אירופה קפואה ומושלגת. אבל בברזיל צוחקים על העולם. עכשיו קיץ שם. האוקיאנוס האטלנטי נושק לרגליה של ריו־דה־ז'אניירו ומיליוני תושבי הכרך הגדול מחזירים לו אהבה.

„קופאקאבאנה – מקום נחמד בברזיל" – שר פרנק סינטרה באחד ממאות להיטיו, ואולי המעיט בערכו בהעניקו לו רק את הציון „נחמד". פרנקי שר וידע על מה הוא מדבר. עכשיו גם אני יודע. מה שהיה כפי שיר מתנגן, מלא מאוויים ומתרפק – הפך זה לא מכבר למוחשי.

מבין חופיה של ריו – והם רבים – ידוע ומפורסם ביותר חוף הקופאקאבאנה.

מן הזווית שלי – זהו מן המקומות והמחזות היפים ביותר. משהו שהזכיר לי 10 אלפים ילדים כושים ברובע הארלם בניו־יורק, ביום ספורט ארוך מבוקר עד ערב, או חצי מיליון (!) מוסקבאים טובלים במימי נהר מוסקבה ביום שרבי. מחזות המוניים כאלה קשה לשכוח.

בדומה לרובע הארלם בניו־יורק, שם חולם כל ילד להיות כדורסלן ב„ניקס", שחקן הוקי או פוטבול אמריקני, כך גם רבבות הילדים הגודשים את חוף הקופאקאבאנה, רצועה ארוכה ארוכה בדרומה של ריו.

תיירי בתי־המלון המפוארים שלאורך הרצועה, יכולים לראותם מחלונות חדרם, כמו גם עשירי העיר המתגוררים בחווילות מפוארות לאורך החוף. לא אלה ולא אלה ישלחו ילדיהם לשחק עם הילדים בחולות הזהובים. יגיעו לשם, בעיקר, הילדים משכונות העוני.

כי עבורם הקופאקאבאנה הוא חוף התקווה הגדולה. חוף החלומות הוורודים.

★ ★ ★

המקור לכל אלה נמצא לא הרחק מכאן. כותבי ההיסטוריה של ברזיל חקרו ומצאו שאת היסודות למשחק הכדורגל במדינה הניח מורה לאנגלית בשם מיסטר אלכסנדר בשנת 1882 בפטרופוליס. עיר זו, 50 ק"מ צפונית לריו, התפרסמה כמקום מושבו של המלך דון פדרו הראשון, אך נקראה על שם בנו, דון פדרו השני.

כדורגל במקור שיחקו בברזיל בני בית המלוכה, תלמידי בתי־הספר ובעיקר – ילדי העבדים. כאשר בוטלה העבדות בברזיל בשנת 1888, על פי צו מיוחד של הנסיכה איזבלה, נפלו כל המחיצות והכדורגל הפך למשחק המוני, עד שהתפתח בהדרגה לדרגת ענף הספורט מס. 1 במדינה.

זכייה משולשת בגביע העולם, הפכה את הריצה אחרי הכדור לטירוף לאומי. כל ילד רצה להיות פלה, גארינצ'ה, זאגאלו, דידי וגילמאר. כיום הם רוצים להיות ד"ר סוקראטס, זיקו, ז'וסימאר, מילר וארתורזיניו.

את רוקמי החלומות הללו אפשר לפגוש בקופאקאבאנה.

★ ★ ★

בעודך מתבונן בטור הנחש העקלתון שיוצרים אלפי הילדים המתרוצצים על החוף, השאלה הראשונה שעולה בראשך היא איך אפשר ליצור סדר בבאלאגן הזה. איך אפשר למצוא ילד בים האנושי הזה?

מסתבר שיש סדר בבאלאגן. אמא לואיזה תוכל למצוא את בנה לואיזיניו. זאת בתנאי שתדע באיזה מגרש משחק לואיזיניו.

מה פירוש באיזה מגרש? וכי יש בקופאקאבאנה מגרשים?

יש ויש. השטח העצום הזה, המשתרע על פני קילומטרים רבים, מחולק למגרשים. כל מגרש – ומספרו הסידורי. מכאן עד כאן מספר 1, וכן הלאה.

אבל בכך לא די. לואיזיניו אינו יכול לבחור לעצמו את המגרש. עליו להתייצב לפני האחראי, לבקש להתקבל לקבוצת כדורגל המשחקת ב„ליגת החוף". זה ישבצו לקבוצה ושמות הקבוצות על החוף כשמות קבוצות המועדונים בעיר – פלאמנגו, ואשקו, פלומיננזה, בוטאפוגו ועוד) שמגרשה הקבוע, לדוגמא, הוא מספר 5. זה המגרש של לואיזיניו ואם אמא לואיזה רוצה למצוא את בנה – שתבוא למגרש מספר 5. הוא יהיה שם.

★ ★ ★

אך לא רק זאטוטים אפשר לראות בקופאקאבאנה. גם מבוגרים מבלים שם שעות רבות רבות. הכדורגל, כמובן, הפופולארי ביותר, אך מי שחשקה נפשו בכדורעף – ימצא את המגרש, הכדור והרשתות במקום.

הפעילות בחוף שקטה, יחסית, בימות השבוע. בסופי שבוע מתחילה הפלישה הגדולה. המחזה המתגלה מן הקומה ה־20 של בית־מלון – מרהיב ביופיו.

למרות שלא גדל בריו אלא בסאנטוס, כתב פעם פלה כי הקופאקאבאנה כמוהו כסם חיים לילדי ברזיל. „שם אפשר לצוד כשרונות וגם אם אחד מרבבה יצליח – כדאי לעשות את המאמץ".

אולי ראיתי שם, בין האלפים, את אותו דיגול מרבבה, שבזכרונותיו בעוד 20־30 שנה יכתוב, בין השאר: „הכל החל בחוף הקופאקאבאנה"... ■

מיקי שרוני, ספורטאי רב־גוני, נפצע בקרב על החרמון והשתקם באמצעות פיתוח הגוף ו„הורדת ידיים" ■ נבחר להופיע בסרט של סילבסטר סטאלונה, כוכב סידרת „רוקי" – אחר שהתמודד עמו במבחן בלאס־ווגאס

כרור חדר לשורש כף ידו הימנית, חרש אותה וקטע אחת מאצבעותיו. נזקק לחודשיים של ניתוחים וטיפולים, עד שהחלים.

„כאורח טבעי חזרתי מיד לספורט. נכנסתי חזק לפיתוח הגוף (בודי־בילדינג) והופעתי בתחרות „מר עולם" שהיתה בדרום־אפריקה. בנוסף לכך התחלתי לעסוק גם באיגרוף ומשקל כבד. הגעתי עד לנבחרת ישראל והופעתי בשתי תחרויות בין־לאומיות עם מערב־גרמניה. אהבתי מאד את האיגרוף, אך לא הסתדרתי עם תאוות הרצח והוּעס", נוספר מיקי. ידו הימנית, הפגועה, הנחיתה מהלומות אגרוף מהנמנות, חזקות יותר מידו הבריאה.

לאחר שויתר על קריירה של מתאגרף, הגיע להורדת ידיים. יריד רשם אותו לאליפות ישראל במקצוע המוני, פופולרי מאד בקרב החבר'ה – אך עד כה לא תקשורתי. לא כל כך רצה להופיע בתחרות, מאחר שלא ידע, לדבריו, את „רזי הטכניקה שלו". בחצי פה נתן או.קיי. ובתחרות עצמה – הוריד את כל יריביו, בקלות.

מאז, גילה לדבריו, עולם חרש בספורט, והחל

שיאלום שנעשה ... להץ הקהל הנלהב: שרוני (מימין) לאחר ה„קרב הסילוני" בהורדת ידיים עם סילבסטר (רוקי) סטאלונה (משמאל), בלאס־ווגאס. התוצאה: תפקיד בסרט.

להוריד ידיים עם „רוקי"

ברוריה ביגמן

מעטים הספורטאים בישראל הזוכים להצטלם בסרטים. מיקי שרוני, 32, אלוף ישראל בהורדת ידיים, יופיע בסרט „מעבר לשיא" בכיכובו של... סילווסטר (רוקי) סטאלונה, בהפקתו ובבימויו של מנחם גולן.

כיצד מצליח שרוני להתחכך בחברת סטאלונה, ולהושיט לו יד לקרב הורדת ידיים?

מיקי, משקל כבד, יחד עם עוד ארבעה חברים טובים, ייצגו לא מכבר את ישראל באליפות העולם בהורדת ידיים (ומסתבר שיש דבר כזה...) שהיתה בלאס ווגאס. גולן עקב אחר הקרב שניהל עם אלוף ארקנזאס – התלהב וצילם אותו.

בעלילת הסרט, סטאלונה הוא נהג משאית עני, אב לילד חולה, המשתתף בתחרויות של הורדת ידיים, כדי לזכות בפרס כספי גדול. הוא „הוריד" את כל משתתפי האליפות שצולמו עמו, תוך חצי שניה. „עמדנו בטור והוא הוריד אותנו כמו בסרט נע", משחזר מיקי את החוויה הנדירה.

שרוני, רחב כתפיים, הוא ספורטאי רב־גוני. בנערותו היה שחיין באגודת ברית מכבים עתיד וכן תיחר בקאראטה. בן 19, ניפצע בקרב על החרמון:

מתעמק בו. קונה ידע מהמקצוענים בארה"ב ומפתח שיטות אימון משלו. עכשיו הוא עושה, יחד עם אבי רוזן „משוגע" נוסף לספורט הזה, לפיתוח הענף בישראל. המטרה הקרובה ביותר: ארגון אליפויות אזוריות. „אנו מעוניינים להגיע לקהל רחב ככל האפשר. להערכתנו הספורט המיוחד הזה עשוי להיקלט כאן", אומר שרוני. (מי שמתעניין יכתוב לת.ד. 22134 ת"א, מיקוד 61221).

„אליפות ראשונה מסוג זה היתה לא מכבר באילת. השתתפו, מספר שרוני, כ־50 מנפחי שרירים ושש נשים. האליפות הבאה תהיה בחיפה ומיועדת לאוור זה והקריות". ■

משה לדר
מאזן ביניים

עד שש שניות לסיום בזאדאר, לא דיברנו על מכבי. אני לא יודע כמה נקודות צריכות להספיק למכבי כדי להיות רגועים. שוב למדנו שעשר נקודות אינן מספיקות והחשש החל מנקר. חשבנו שהנה אנו עומדים לראות שוב את הדרמה „בחזרה לאורטז". אלא שהפעם היה זה סרט עם האפי־אנד. שש השניות, שנמשכו שנים, עברו בשלום וכך נותרה מכבי בתמונת הסיכויים.

כיום אחרי שישה מחזורים – ושבעה של מכבי וז'אלגיריס – טובים מאוד סיכוייה של „טרסר" מילאנו, שמכונות הגילות שהיא מפרסמת, עשו עבודה נקייה עד כה (למעט ההפסד הראשון באורטז). עוד בתמונה: אורטז עם 0 הפסדי בית ונצחון חוץ אחד (במדריד) ומכבי עם הפסד ביתי (לטרסר) ונצחון חוץ (בזאדאר).

עוד שבועיים ועוד שלוש משוכות, כל אחת באורך של קילומטר, ואז נדע מי נוסע עם מי לגמר בלוזאן (2 באפריל). זמן רב מאוד ל„אילו" ו„אילו", אבל ניחוש הוא שם המשחק ויתכן מאוד שאחת משתי היריבות בגמר תיקבע רק במחזור האחרון.

אפשר לנצל את הפגרה הזמנית בגביע האירופי לעריכת מאזן ביניים. תקציבאי מיומן מקבל נתונים ועל פיהם הוא בונה תחזית רווח והפסד.

התחזית שלנו, ערב פתיחת המשחקים בבית הגמר היתה זו:

★ 5 נצחונות בית = 10 נקודות;
★ 2 נצחונות חוץ = 4 נקודות;
★ 3 הפסדים = 3 נקודות.
★ סה"כ: 17 נקודות = מקום בגמר.

אפשר לקחת בחשבון אופציה: נצחון חוץ נוסף והמועמדת לספק את הנקודה היתה ז'אלגיריס. אבל גם בלי הנצחון הנוסף על ז'אלגיריס אפשר היה לראות את לוזאן באופק.

קורה מה שקורה לא אחת בעת הכנת תקציבים ותחזיות. משהו משתבש. וכך, עם הפסד בית לא צפוי לטרסר והפסד חוץ על חודה של נקודה באורטז, מוצאת עצמה כיום מכבי עם נצחון חוץ אחד, מה שמחייב אותה להשיג עוד אחד – במילאנו או במדריד, תבחרו לעצמכם את המקום.

ולא בכדי אמרנו לעיל שהעולה השניה לגמר תיקבע רק במחזור האחרון, הוא המחזור שבו תשחק מכבי במדריד. הפינאליסטית הראשונה תהיה, ככל הנראה, מילאנו והיא, מכולן, תעשה את הדרך הקצרה ללוזאן.

איפה עוד יהיו להם חיים שכאלה ? – שוגר־ריי (שני מימין) עם קית בנט (אף הוא על הכוונת של חיפה), בחברתם של לי ג'ונסון, הוותיק מכולם בארץ (משמאל) והשחקנית עידית טפרסון. כל זאת – במסיבת תיאטרון באר־שבע שהתקיימה בפאב „המערכת" בתל־אביב. צילום: יוסי לנג.

שוגר־ריי", אם וכאשר...

הנצחון של הפועל חיפה על בית"ר ת"א ביד־אליהו מילט אותה מחששות התחתית. מי שחזה במשחק – לא יכול היה שלא להתפעל מעוז הרוח שמגלים מנהליה הרוקמים חלומות באספאמיה. מחד גיסא – בקושי רב נצחון על בית"ר; מאידך גיסא – חוזה אופציונאלי לרכישת אחד השחקנים המדוברים ביותר בארה"ב, שוגר־ריי ריצ'ארדסון, איש ששמו נקשר בסמים ומשום כך הוא מושעה ממשחק ב־N.B.A.

ממסמך שפורסם ב„חדשות", עולה שרכישתו של שוגר־ריי תעלה להפועל חיפה, באמצעות עמותה (כמובן עמותה, וכי מניין יש להפועל חיפה סכומים שכאלה ?) כ־260 אלף דולאר לעונה. לא שכחו את הבונוסים כמובן.

ולא רק שוגר־ריי. מי שעילעל בתקופה האחרונה במדורי הספורט – קרא שהפועל חיפה מתכננת הסתערות כללית על הליגה המקצוענית בארה"ב. כל מי שיד לו, בעיקר שחורה, נראה בעיני החיפנים כמועמד פוטנציאלי להופיע בעיר הכרמל בעונה הבאה.

במקום אחר בעמוד זה, יש סיפורון קטן בנושא הפועל רמת־גן. הייתי מציע לחיפנים לקרוא את הקטע.

הפועל רמת־גן: איש לא יינקה

הדמעות שאזיל על ירידתה של הפועל רמת־גן לארצית (ואינני יודע כרגע אם הארצית זו התחנה האחרונה) הן בהחלט דמעות תנין. יותר מדי גורמים נתנו יד לנפילתו של המועדון, עד לפני שנתיים שלוש היחידי שסיכן את מעמדה של מכבי ת"א בצמרת הכדורסל. יותר מדי פוליטיקאים בחשו בקדרה. יותר מדי אינטרסנטים ועסקנים משכו את השמיכה האחת והיחידה שעמדה לרשותם.

על גורם אחד אני מיצר: על האוהדים, אלה שתוחלתם נכזבה ובפניהם לא יכולתי להתבונן השבוע.

עודני זוכר את האוהדים של רמת־גן צורחים במקהלה: „אימפריה, אימפריה".

בסתר לבי ידעתי שמועד נפילתה של האימפריה קרוב. קרוב משמשיערו לעצמם אנשים רבים ברמת־גן.

לא תמיד הסכמתי עם דרך פעולתם של האוהדים, עם הלשון החדה כחרב שבה פילחו את כולם – את העסקנים, את השופטים, את העתונאים, ובעצם את מי לא ?

לא הסכמתי איתם, עם אבי שפנצר, מאיר כהן ויורם גולדברג, מראשי הפעילים בחוג אוהדי הפועל רמת־גן, שלא ראו תמיד את סיום המשחקים מן היציע, שכן הורחקו לא אחת מהאולם בידי סדרנים ו/או שוטרים, אבל תמיד הערצתי את סבלנותם ואת דבקותם במטרה אחת ויחידה: הפועל רמת־גן.

והנה בא מי שבא ומוריד את הקבוצה הזו לליגה נמוכה יותר. איפה הסטיבים, קפלן ושלכטר, איפה אביגדור מוסקוביץ', אור גורן, קורקי נלסון, יוסי קאשי, יהודה לוי ואחרים ? – נפוצו לכל עבר. הצילו עורם ברגע האחרון, מי בקבוצה זו ומי באחרת. איש לא נותר מחוסר תעסוקה. רק שחקני רמת־גן של היום מובטלים ובקרוב יפנו, מי ללשכה ומי לעורך־דין במטרה לגבות חוב.

רק לעסקנים לא קרה שום דבר. אולי איבדו יוקרה לרגע, ואולי אף זה לא. במועצת פועלי־רמת־גן ובלשכת ראש העיר יימשכו העסקים כרגיל.

יש להם מזל. בברצלונה זה לא היה קורה. שם היו כולם עפים. עד אחד.

אבל עד שזה יקרה, אם זה יקרה, כאן – יש מי שחייב לדעת שאיש לא יינקה ברמת־גן. מישהו עוד יתן את הדין על התמוטטותה של מה שנחשבה עד לפני תקופה קצרה לאימפריה. ■

כמה מלים על בית"ר

אבנר קופל הוא אולי המנהל המתוסכל ביותר בליגה הלאומית. בית"ר ת"א לא תרד לליגה הארצית וגם בשלב הגמר־סל, אם בכלל, אינה מסוגלת לחולל גדולות ונצורות. מה בכל זאת מצפים מקבוצת מרכז טבלה אחרי שהבטיחה הישארותה בליגה ?

אבנר קופל אומר: מאמץ. לא לזלזל. לא לזייף. לשחק עד הסוף. בשביל זה משלמים להם כסף.

השחקנים רואים בהישארותם על המפה הלאומית סוף אתגר. אני לא מצדיק את הגישה, ואומר שקבוצה ללא יומרות בלשהן – אינה ראויה ליחסי גומלין טובים מצד ההנהלה. מאז ה„דרבי" הקטן עם מכבי ת"א, לא חזרה בית"ר למיצוי יכולתה, כפי שבאה לידי ביטוי עד אז. חלפה לה עוד הזדמנות לנצח את הפועל ב„דרבי". בית"ר היתה ונשארה בלי נצחון ליגה בתל־אביב.

הטלת קנסות כספיים, כפי שיו"רים מאיימים מפעם לפעם על האדישים שבחבורה, אינם ערובה לנצחונות. ובכלל – יש להטיל־ספק בזכותם של מנהלים להטיל קנסות על שחקנים בגין אי־נצחונות. מה הטענה שלך אדוני היו"ר, זה שהקבוצה לא ניצחה ? אז מה ? אפילו מכבי לא מסיימת עונה בלי הפסדים.

עקרונית אבנר ידידי, אתה צודק. הקבוצה צריכה לתת את הנשמה עד לשריקה האחרונה. אבל בין שאר התפקידים שלך יש אחד מוגדר מאוד: להגביר את המוטיבואציה ולא לשחרר את החגורה.

תחזיטוטו

שישו שכטמן

טוטמניה

שבוע לאחר השגעון הגדול – שוב מובטח למנחשי הטוטו פרס ראשון „לא רע": 750 אלף ש"ח. איך אומרים שם: הלואי עלי...

מבין כל הסיפורים שנילוו למחזור השבוע שעבר, בחרנו לספר על אחד מזוכי הפרס הראשון, חיפני בן 40, המהמר מדי שבוע בסכומים נכבדים. בראשית השבוע הוא נוהג להיוועץ בשותפים פוטנציאליים (או אם תרצו מתחרים), מטעה אותם ביחס לתוכניותיו. לדבריו הוא מהמר סוליסט על משחקים בהם הוא „שם" משולש או כפול וכו'. לקראת סוף השבוע, אחר ששלח את הטפסים השונים, הוא מתיישב לכתוב בעצמו את הימורו הפרטי. את הטפסים הרבים המנרכיבים את הניחוש שלו הוא מפזר בתחנות שונות, כדי שלא יוודע מה הוא מנחש... בכל תחנה הוא גם מופיע בלבוש אחר, בכלל זה לעתים פאה נוכרית...

אתם צוחקים? – אבל איך לצחוק ממי שזוכה כך ב־280 אלף ש"ח.

תחזית למחזור 23

1. מכבי יבנה – מכבי חיפה. קרב ירוק בירוק. כל מי שבא ליבנה איננו מלקק דבש במגרש הצר וחיפה אינה יוצאת מהכלל הזה. נראה כי עדיין לא תצא שם מהמשבר שלה. 1,X. (1–0 לחיפה בסיבוב הראשון).

2. בני יהודה – בית"ר ירושלים. הזדמנות לבני יהודה להתקרב אל המוליכה ולבית"ר להוכיח מי בעל הבית האמיתי בליגה. נראה כי המשחק יסתיים בתיקו, אך שום תוצאה לא תפתיע. (2–2 בסיבוב הראשון)

3. מכבי פ"ת – שמשון. לכל שחקני שמשון, קבוצתם היא בית – והם יודעים שעליו יש לשמור. גדעון דמתי יסייע, כמובן. (0–0).

4. הפועל פ"ת – בית"ר ת"א. זמן לא רב עבר מאז היתה פ"ת במקום השני ודיברה על אליפות. היום, תשיעית, היא כבר יודעת שהדיבורים היו מוקדמים מדי. בית"ר מתחת לקו הארום, תזכה בכל הנקודות.

5. מכבי נתניה – בית"ר נתניה. בראשית הליגה, היתה בית"ר תעלומה. כיום היא „בשר תותחים" (1–0 למכבי בסיבוב הראשון). מכבי תזכה השבת בנצחון גבוה.

6. מכבי ת"א – לוד. המאמן רוזן יבקש משחקניו לא להפסיד לקבוצת נעוריו. מכבי ת"א תרצה להמשיך בתנופתה, מהשבת שעברה. כל תוצאה אפשרית.

7. הפועל ת"א – מכבי יפו. יפו היתה שנים „הכבשה השחורה" של האלופה (ניצחה גם בסיבוב הראשון 3–2). ת"א שוכחת שהיא עדיין קרובה לתחתית יותר מאשר לצמרת. משולש.

8. כפר־סבא – באר שבע. כפ"ס היתה ההפתעה הנעימה של הסיבוב הראשון (מבחינת רמת משחק ומיקום). בחודש האחרון נחלשה, אך עדיין מספיק טובה כדי לנצח בבית. 1.

9. בית"ר נהריה – יהוד. משחק חשוב לשתיהן: יהוד עם שאיפות לצמרת, נהריה תנסה להתחיל את הסיבוב השני בבריחה מהתחתית. ליהוד יתרון איכותי שיגבר על הביתיות. X,2.

10. דימונה – בית שאן. משחק על שש נקודות. בסיבוב הראשון 0־0. השבת כל תוצאה אפשרית.

11. מרמורק – הפועל ר"ג. משחק זה הסתיים בסיבוב הראשון בתיקו (1־1). הביתיים, אכזבה הליגה שלנו. משולש.

12. בית"ר רמלה – חדרה. משחק בין קבוצות לא יציבות, משחקות על פי מצב הרוח. רמלה תרצה „לנקום" תבוסתה 2־6 מהסיבוב הראשון. חדרה עם מכנס תרצה לחזור על התוצאה. 2,1.

13. הפועל י"ם – טבריה. בשבת שעברה נוצחה ירושלים במגרשה על ידי יהוד, בגביע הטוטו. לטבריה תקוות, אך נראה כי תחזור לכנרת ללא נקודות. 1.

14. הפועל חיפה – עכו. הראשונה בטבלה ושנים רבות ב„לאומית", מולה מאז תחילת העונה נחישות בכל משחקיה. אם תדע לשמור על כך במשחק, תזכה באליפות הליגה הארצית, אך עליה לזכור כי עכו איננה טרף של אף אחד..

הליגה הלאומית
(לאחר 15 מחזורים)

	קבוצה	שערים	נקודות
1.	בית"ר י"ם	16–35	34
2.	בני יהודה	11–18	25
3.	מכבי ת"א	13–26	24
4.	שמשון	9–15	23
5.	כפ"ס	17–21	23
6.	מכבי חיפה	10–13	[illegible]
7.	הפועל לוד	9–16	[illegible]
8.	הפועל ת"א	11–14	[illegible]
9.	הפועל פ"ת	15–19	[illegible]
10.	מכבי פ"ת	12–13	[illegible]
11.	הפועל ב"ש	11–9	[illegible]
12.	מכבי נתניה	21–15	[illegible]
13.	בית"ר ת"א	22–15	[illegible]
14.	יבנה	17–12	[illegible]
15.	מכבי יפו	24–11	[illegible]
16.	בית"ר נתניה	42–8	9

הליגה הארצית
(לאחר 15 מחזורים)

	קבוצה	שערים	נקודות
1.	הפועל חיפה	9–21	29
2.	הפועל חדרה	15–22	26
3.	צפריריים	8–15	[illegible]
4.	הפועל עכו	14–19	24
5.	הפועל יהוד	15–18	[illegible]
6.	הפועל י"ם	17–17	[illegible]
7.	שעריים	8–13	[illegible]
8.	טכפי עמידר	18–13	[illegible]
9.	בית־שאן	18–15	[illegible]
10.	טבריה	20–20	18
11.	בית"ר רמלה	16–13	18
12.	הפועל ר"ג	10–6	18
13.	מרמורק	23–17	15
14.	הכח	16–9	14
15.	בית"ר נהריה	14–10	14
16.	דימונה	20–11	11

הצעות השבוע

שיטות מלאות

סולידי

משחק	1	x	2
1	X		
2	X		X
3		X	
4	X		
5	X		
6		X	
7	X		
8	X		X
9	X		
10	X		
11	X	X	
12			X
13	X	X	
14	X		

שלשות 1
כפולים 4
טורים 16

הפתעות

משחק	1	x	2
1			X
2	X	X	
3			X
4	X	X	
5			X
6	X	X	
7		X	
8	X	X	
9		X	
10			X
11	X		X
12	X		
13	X	X	
14			X

שלשות –
כפולים 6
טורים 64

הגיוני

משחק	1	x	2
1	X	X	
2		X	X
3		X	
4		X	X
5	X		
6	X		
7	X		
8	X		
9	X	X	X
10	X	X	
11	X	X	
12	X		X
13	X		
14	X	X	

שלשות 1
כפולים 7
טורים 384

לעשירים

משחק	1	x	2
1		X	
2		X	
3		X	
4	X		X
5	X		
6	X	X	X
7	X	X	
8	X	X	X
9	X	X	X
10	X	X	
11	X	X	
12			X
13	X		
14	X		

שלשות 3
כפולים 4
טורים 432

שיטה מצומצמת

משחק	1	x	2
1	X	X	
2	X	X	X
3			X
4			X
5	X		
6	X	X	X
7	X	X	X
8	X		
9		X	X
10	X	X	X
11	X	X	X
12	X		X
13	X		
14	X		X

שלשות 5
כפולים 4
טורים מלא 3888
טורים בשיטה המצומצמת 432

משחק	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x
2	2	x	1	2	x	1	2	x	1
3	2	2	2	2	2	2	2	2	2
4	2	2	2	2	2	2	2	2	2
5	1	1	1	1	1	1	1	1	1
6	x	1	2	1	2	x	2	x	1
7	1	2	x	x	1	2	2	x	1
8	1	1	1	1	1	1	1	1	1
9	2,x	2,x	2,x	2,x	2,x	2,x	2,x	2,x	2,x
10	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1
11	2	2	2	x	x	x	1	1	1
12	2,1	2,1	2,1	2,1	2,1	2,1	2,1	2,1	2,1
13	1	1	1	1	1	1	1	1	1
14	2,1	2,1	2,1	2,1	2,1	2,1	2,1	2,1	2,1

החגיגה הגדולה

הפסטיבל השנתי של כוכבי הנ.ב.א. יחל מחר בסיאטל הקרה בסידרת קוקטיילים, יימשך בשבת במשחק „אגדות הכדורסל", תחרות 3 הנקודות וקליעות־ההטבעה והשיא יהיה ביום א' בעימות מזרח – מערב ■ מי היו המצטיינים בעבר, מי בעלי השיאים ובעלי ההופעות הרבות ביותר

אריק הניג

בסוף השבוע תרחיק אמריקה לתאי הזכרון העמוק שלה את חוויות ה„סופרבול" המלהיב ותתפנה לחגיגה חדשה: העימות ה־37 בין המזרח למערב של הנ.ב.א. זו מול זו יתעמתו, ביום א' ב־12 בצהריים על פי שעון החוף המערבי של ארה"ב, שתי החמישיות הנפלאות ביותר בליגה, כיום.

המזרח עם ג'וליוס ארווינג (ד"ר ג'יי) האגדי ולידו מי שכבר תפס את מקומו, בעודו על המגרש, מייקל ג'ורדן; בעמדת הציר מוזס מאלון, המשחזר כיום בוואשינגטון את ימיו הגדולים ולצידו, בעמדת הפורוורד מי שהיה שלוש פעמים השחקן המצטיין בליגה, לארי בירד ולידו „איש הברגים" דומיניק ווילקינס.

ומולה, החמישייה המקסימה של המערב – מג'יק ג'ונסון ואלווין רוברטסון, כשחקני חוץ, מאחור; אקים אולוג'ואן כציר; ג'יימס וורתי יחד עם ראלף סמפסון בפינות.

תוכנית החגיגה

משחק האולסטאר יהיה הלפתן בחגיגה המסורתית הגדולה, המתקיימת מדי שנה, כאשר עונת הליגה מגיעה לאמצע הדרך. כל שנה והעיר המארחת אותה. אשתקד היתה זו דאלאס, השנה זוהי סיאטל הקרה שבמדינת וואשינגטון ובשנה הבאה – שיקאגו. בימים אלו של מינוס מעלות, מגיע לאוהדי ה„סופרסוניקס" שאינם זוכים השנה לקורת רוח ולחום משחקניהם, שיתחממו קצת, באירוע מרתק, סוחף ולוהט זה.

הנ.ב.א. מנוהלת כעסק אדיר ומצליח וסוף השבוע הזה, ה־ALL STAR WEEKEND, מנוצל גם לישיבות עבודה של בעלי הקבוצות, ראשי הליגה, איגוד השחקנים והשופטים. מחר, עדיין לא משחקים, רק מדברים בענייני עסקים, מראיינים את כוכבים כדי לחמם את האווירה וקופצים מ„קוקטייל פארטי" אחד לאחר. בשבת, יתכנסו כולם ב„קוליסאום". אל אטלס (בעבר 14 שנה מאמן ב־NBA) וריצ'י גוורין (8 שנים) יוליכו את האגדות למשחק מזרח – מערב של ה„אולד בויס", בו יתעמתו „טייני" ארצ'יבאלד, פרד בראון, בוב קוזי, דייב קאונס, ספנסר הייווד, אוסקר (ביג או) רוברטסון, ג'ון האבליצ'ק, פיט (פיסטול פיט) מאראביץ' ועוד, למשחק רווי זכרונות. לאחר מכן יתייצבו טובי הצלפים בליגה להתמודדות חסרת תקוות בקליעות ל־3 נקודות מול לארי בירד, שאשתקד כאשר נערכה התחרות הזאת בפעם הראשונה, קטף את התואר מבלי להעיף מבט אל עבר לוח הסל. בין יריביו יהיו קרייג הודג'ס ממילוואקי, הגרמני דטלאף שרמפף מדאלאס, קיקי וואנדוויי מפורטלנד ובירון סקוט מהלייקרס.

הצימוק מחר תהיה כמובן תחרות הדאנק, שתחסר את בעל התואר מאשתקד, ספאד ווב המצוע, אבל לי יספיקו דומיניק ווילקינס מנצח התחרות לפני שנתיים ומייקל ג'ורדן. לאחר שיסתיימו כל הזוטות הללו, תגיע החגיגה לשיאה, ביום א' – ב„שאו הגדול", ב„קינגדום" הענק.

יוקרה אישית

ההצבעה, בין הצופים, לקביעת שתי החמישיות החלה ב־3 בנובמבר. רשימה של 96 שחקנים הועמדה לבחירה הזאת. את ציוות הנבחרות השלימו המאמנים – קיי. סי. ג'ונס (מבוסטון, מאמן המזרח) ופאט ריילי (מהלייקרס – מערב) שנבחרו לתפקידיהם הנכבדים בזכות מיקומן הבכיר של קבוצותיהם.

אין ספק כי בעימות השנתי הזה תופגן רמה גבוהה במיוחד, אבל על כפות המאזניים גם יוקרה אישית רבה. לשחקן המצטיין במשחק (שייבחר כ־MVP), מובטח תואר־נושא פרס יקר מאד (לרוב מדובר בגביע אישי, צ'ק על סכום נכבד מאד גם במושגי המקצוענים ומכונית פאר...).

מצטיין אשתקד: אייזאה תומאס. השנה איננו בחמישיה הראשונה של המזרח

אלוף קליעות הטבעה דומיניק ווילקינס: עימות ש... מייקל ג'ורדן המלהיב

ב־36 משחקי הכוכבים שנערכו עד כה ומ־1951 ניצחו המזרחיים ב־24 והמערביים ב־12. אשתקד ניצח המזרח 139–132, בזכות יום מצויין של אייזאה תומאס (30 נקודות ו־10 אסיסטים) – והוא גם נבחר לשחקן המצטיין באירוע.

חמישיית המערב לא נשתנתה לעומת אשתקד ואילו בהרכב המזרח, נשארו מאשתקד רק ד"ר ג'יי, לארי בירד ומוזס מאלון. את סידני מונקריף ואייזאה תומאס יחליפו הפעם דומיניק ווילקינס ומייקל ג'ורדן (שאשתקד נעדר בשל פציעה קשה).

יומם של הוירטואוזים

המשחק הזה הוא יומם של הווירטואוזים. בוב פטיט זכה ארבע פעמים כשחקן המצטיין של הערב (ופעם אחת יחד עם אלג'ין ביילור), אוסקר רוברטסון זכה בתואר 3 פעמים, בוב קוזי, ד"ר ג'יי ואייזאה תומאס פעמיים. לעומתם, „אגדות" כווילט צ'מברליין, ביל ראסל, ריק בארי ולארי בירד, זכו רק פעם אחת. קארים עבדול ג'אבאר, בעל מספר התארים הרב ביותר בליגה, מתוסכל מהעובדה שעד כה לא זכה מעולם כ־MVP של המשחק מזרח-מערב. אולי השנה, בהתחשב בכך שאין לו סיכויים רבים לשחק בעתיד, יזכה בכך? קארים השתתף יותר מכל שחקן אחר באירוע זה – 15 פעם, צ'מברליין, בוב קוזי והאבליצ'ק 13 פעם; אלווין הייס, אוסקר רוברטסון, ביל ראסל, דולף שייס (אביו של דני, היהודי מדנוור) וג'רי ווסט 12 פעם; ד"ר ג'יי 11 (ועוד 5 פעמים במשחק מזרח – מערב בליגת הא.ב.א.).

שיאים אישיים? – היו, כמובן גם באירוע זה: צ'מברליין קלע במשחק, ב־1962, 42 נקודות [illegible] במחצית אחת. בוב פטיט קטף 27 ריבאונדים. המערב ניצח 150–130 (!!). מג'יק ג'ונסון, גדול המוסרים בכל הזמנים, הוא השיאן במשחק האולסטאר – 22 ב־1984.

מי הם ששת הטובים ביותר בכל הזמנים במשחקי המזרח – מערב? שיקלול מספר ההופעות, נקודות, אחוזי קליעה, ריבאונדים ואסיסטים, נותן את התוצאה הבאה: 1. אוסקר רוברטסון; 2. קארים עבדול ג'אבאר; 3. בוב פטיט; 4. אלג'ין ביילור; 5. ד"ר ג'יי; 6. ווילט צ'מברליין. ■

איפה הבנות ההן?...

צבי גלפרין

ליגות הילדות נמצאות בצל – ויש סיבות לכך ■ המועדונים הבכירים אינם מפתחים מסגרת זאת ■ הבעיות השונות שנחשפו במהלך הסיבוב הראשון של העונה

הנתונים ממש זועקים לשמיים: לעומת 198 קבוצות של בנים, ב־19 מחוזות הליגה לילדים, פועלות העונה רק 25 קבוצות של בנות בארבע מהמחוזות. בתחילת העונה היו עוד שבע קבוצות של בנים, שהתפרקו כעבור זמן מה ואילו בין הבנות הגיע מספר המתפרקות לחמש (כלומר ל־20 אחוז ממה שנותר!)

המחוז הגדול ביותר בליגת הילדות, הוא מחוז מרכז שבו 10 קבוצות. הקטנים ביותר – מחוזות העמקים וחיפה עם 6 קבוצות כ"א. מה שמדהים הוא שמחוז מרכז מקיף את השטח העצום שבין יד מרדכי בדרום לבין כפר הס ושפיים בשרון. בליגה המקבילה לבנים, שטח כזה מאכלס עשרה מחוזות־ליגה (!).

זאת ועוד: המועדונים הבכירים בכדורסל הישראלי, בעלי הייצוג בליגה הלאומית – לא מתייחסים לכדורסל של בנות, לבד מהפועל ת"א והפועל חיפה. במלים אחרות: אין בליגת הילדות ייצוג למכבי ת"א, הפועל חולון, מכבי חיפה ואחרות. רוב הקבוצות בליגת הילדות, הפועלת בצל, באות מהקיבוצים – באופן טבעי זה מאגר אנושי מצומצם.

אם תירצו כאן שורש אחת הבעיות הכאובות ביותר בכדורסל הישראלי: חוסר התייחסות נאות לכדורסל הנשים. אחרי הכל כאשר אין קבוצות לילדות ואין קבוצות של בנות־נוער (לגילים 17–18), אז אחר כך אין גם קבוצות של נשים ומי שנפגעת מכך היא בסופו של דבר הנבחרת הלאומית.

יתכן שצריך לחשוב על שינוי מהפכני בגישה לכדורסל נשים – על ידי הקמת איגוד נפרד, שיעסוק רק בזה, ידרבן ויעודד וגם ינסה להתקשר עם עיריות ומועצות מקומיות, כדי לתפעל קבוצות של ילדות, ובהדרגה גם לפרוש כנפיים לקבוצות של בוגרות.

רק לשם איזכור: עם סיום הסיבוב הראשון בליגת הילדות, צועדות בראש המחוזות השונים: מחוז צפון – מכבי מטולה שצברה 12 נקודות (ללא הפסד); מחוז העמקים – בית־אלפא 10 נקודות (ללא הפסד); מחוז חיפה – מגידו/הרי אפרים 9 (הפסד אחד); מרכז – הפועל כפר הס שפיים 18 (ללא הפסד).

אין אחידות בשיפוט

בעיה מסוג אחר שנחשפה במהלך העונה – חוסר אחידות ותיאום בשיפוט המופגן בליגת הילדים. רוב השופטים הנשלחים מאיגוד הכדורסל, לא היו שחקנים בעבר ואינם מבחינים בצורות השמירה המותרות בליגה הזאת.

במה המדובר? – בליגת הקט־סל ובליגת הילדים התיר איגוד הכדורסל לקיים שמירה אישית בלבד, ללא עזרה בהגנה. במלים אחרות: אסור לשמור אזורית. השנה חידשו בנושא זה והתירו עזרה בהגנה, בנוסף לשמירת לחץ בשלוש הדקות האחרונות של המשחק. השמירה האישית מותרת כל המשחק רק החל ממחצית המגרש של הקבוצה המתגוננת.

בפועל המאמנים מנצלים את חוסר הבקיאות של השופטים בהבדלים בצורות השמירה ולעתים קרובות ניתן להבחין בקבוצות ששומרות אזורית – בניגוד לתקנון ליגות הילדים. יש צורך איפוא לפעול להבהרת העניין לשופטים, למניעת אי הבנות והפרות־חוק בנושא רגיש וערכי זה.

משחקי ליגת הילדים מנהולים בידי שופטים בודדים, לא צמדים לכל משחק – מה שמקשה על אנשי המשרוקית. אולם על איגוד השופטים ואיגוד הכדורסל, למצוא דרך לשגר צמדי שופטים למשחקים רגישים, בשלבים המתקדמים של מאבקי האליפות, ואלו יחלו עתה – עם חידוש משחקי הסיבוב השני.

תוכה גם להתייחס לבעיית השיפוט הנמסר לידי נציגי הקבוצות, כאשר לא מופיעים שופטים למשחקים. מסירת המשרוקית למי שאיננו שופט אמין – יוצרת עימותים ובעיות חריפות ביותר, שבמקרים רבים מגיעים לוועדת המשמעת. ניתן איפוא להימנע מכך, על ידי ביטול הנוהג הזה וקביעה כי כל משחק ינוהל בידי שופט מהאיגוד ואם זה לא הופיע – יידחה המשחק למועד אחר.

מכת ההפסדים הטכניים

כ־50 משחקים בסיבוב הראשון בליגת הילדים, לא הוכרעו על המגרש – אלא בוועדת המשמעת. נקבעו בהם הפסדים טכניים. הסיבות לכך: אי הופעה, איחור מעל למותר או שיתוף שחקנים שלא כחוק (ללא כרטיסי שחקן, לא בגיל המתאים וכו'). „אלופי ההפסדים הטכניים" הם הפועל כפר גלעדי (מחוז גליל), גן שמואל (שומרון), אליצור גבעתיים (דן), אור יהודה (מרכז) כ"א עם 3 הפסדים כאלו, בית"ר מגדל העמק (עמקים), הפועל ת"א (שפלה) 2 כ"א. ■

הפועל הרצליה. עומדים, מימין: אהובה דוברובין (מאמנת), אלון שיפון, שי נחום, אורן יצחקי, דני גרשון, יניב בן גיא, גילי לשם, ליאור דרור, יואב לשד, אפרים זאבי (חבר הנהלה). כורעים, מימין: שגיא איינשטיין, איתן זאבי, גיא זיתוני, אמיר דורון, אורי בן חורין, עברי לידו, מיקי נורוק, מנשה חלצי (צילם: ישראל מלובני)

„אגדות הכדורסל" אירחו את המעופפים

כדורעפני ישראל עדיין לא התעוררו מהחלום האמריקני המתוק. מסע המשחקים של הנבחרת בלוס־אנג'לס היה „כמו מהסרטים". במשחק הראשון ביו.סי.ל.אי. ניפגשו השחקנים פנים אל פנים עם „אגדת הכדורסל" של הנ.ב.א ווילט צ'מברליין, 2.16 מטר, כיום בן 50 וחצי, שעשה גדולות בפילדלפיה, סאן־פרנסיסקו והלייקרס. הגבר השרירי הזה, הופיע בעונה הרגילה בנ.ב.א. ב־1045 משחקים, בפליי־אוף ב־160 משחקים ו־13 פעם במשחק המסורתי מזרח – מערב. במאזנו 31,419 נקודות ליגה, ו־3,607 נקודות בפליי־אוף. הוא גם מחזיק בשיא נקודות למשחק אחד – 100 ועוד כמה שיאים אחרים.

ראש משלחת הכדורעף, יונה פלד, עם ווילט צ'מברליין

צ'מברליין סיפר לישראלים על השגעון החדש שלו, הכדורעף – ספורט שבו הוא עוסק מבוקר עד ערב, על חוף הים. „אני רוצה להופיע בנבחרת ארה"ב, כיום אלופת העולם", הכריז. הוא כנראה שכח שכבר איננו גדנע"י.

אך החוויה בה"א הידיעה היתה לישראלים כשהיו אורחי הכבוד של הלוס־אנג'לס לייקרס במשחק הליגה עם הגולדן סטייט. „הבוס" של הלייקרס, ד"ר ג'רי בוס, היה המארח. בסיום המשחק נכנסו המעופפים לחדרי ההלבשה של הכוכבים האגדיים והצטלמו עמם כשאלו היו מתחת לזרם המים במקלחת ובטיפולים. הנהנים הגדולים יותר מאירוע זה היו... המלווים היהודיים של המשלחת, שסיפרו כי עשרים שנה הם מנסים להתקרב אל כוכבי הלייקרס, ורק עתה, בזכות נבחרת הכדורעף מישראל, זכו להיכנס לחדרי ההלבשה שלהם, להתחכך עמם ולקבל מהם חתימות. הכדורעפנים קיבלו שי: יומן שנה של הלייקרס ובו חתימות השחקנים.

ברוריה ביגמן

הצעה מפתה לאלופת העולם

כאשר הבלונדינית היפהפיה יורון אורגן תטייל ברחובות תל־אביב, היא תמקד אליה עיניים רבות. היופי שלה משגע. אך איש מ„זאבי דיזנגוף" או שפת הים, לא ידע, בוודאי, שהנורווגית הצנומה מחזיקה פעמיים ברציפות בתואר העולמי לנשים בגלשני רוח וכן בתואר האירופי.

יורון, 20, סטודנטית להנדסה, תושבת דראמן המרוחקת כשעה נסיעה מאוסלו, בירת נורווגיה, השתתפה באליפות הבין־לאומית של אס"א בגלשני רוח שהיתה באילת, תיחרה עם גברים ודורגה במקום השביעי הכללי. היא הקדימה שני מתחרים מחו"ל ואת אלוף ישראל גד אברהם, שדורג עשירי.

ב־1979, כשבילתה עם הוריה בחופשה בעקבה, ראתה לראשונה בחייה גלשן. מאז היא שקועה עמוק עמוק בספורט הזה ולדבריה נהנית מכל רגע. את הגולשת הנורווגית פגשנו במסעדה הסינית החדשה „ליצ'י" ברמת־השרון, בבעלותם של עמי בוצר, דודו של עופר, לשעבר אלוף ישראל ונסים אב־רוויה, בעבר כדורסלן מכבי דרום ת"א, שאירחו את הנבחרת הנורווגית (יורון ועוד ארבעה גולשים).

„זו היתה הארוחה הטובה ביותר שאכלתי בישראל", אמרה יורון. בשבוע שבו תיחרה באילת, כמעט שלא אכלה. ב„ליצ'י" ביקרה במטבח וקיבלה שם שיעור בסודות הבישול סיני.

הבלונדינית רבת העוצמה, חולמת על הופעה באולימפיאדה. מאחר שכל מדינה רשאית לשלוח נציג אחד בלבד, אין לה כנראה סיכוי רב להגיע לסיאול – מפני שהיא מדורגת במקום החמישי, הכללי, בארצה. עופר בוצר מצא לה פתרון: הציע שתינשא לישראלי, תקבל בכך אזרחות ישראלית ותרכוש את הכרטיס לאולימפיאדה. „לא, לא הייתי עושה זאת, מפני שהאולימפיאדה איננה הדבר החשוב ביותר בחיים", השיבה הספורטאית להצעה.

ברוריה ביגמן

החלום האולימפי של „נמר השלג"

פעם הוא היה האחד והיחיד, אלוף העולם בסקי, נמר השלג השוודי שהטביע חותמו על הספורט הזה וגרם לאומה שלמה בצפון הקפוא, לעצור את נשימתה ולהתרגש בלהט. בני ארצו היו גאים בכל נצחונותיו – וכאלו היו רבים.

הוא הצליח במה שלא הצליחו אחרים – להשבית את החיים בממלכה הנורדית. כאשר תיחר, ננעלו חנויות, בתי ספר נסגרו, רבים לא התייצבו במקומות עבודתם, נצמדו לרדיו ולטלוויזיה ועקבו אחר מבצעיו המרתקים במסלולי הסלאלום, באלפים – שם היתה מומחיותו.

אינגמר סטנמארק. ב־1980, בלייק פלאסיד, ארה"ב, זכה במדליית הזהב האולימפית בסלאלום גדול ובסלאלום רגיל – מבצע חסר תקדים. לאחר מכן פנה למקצוענות, הרוויח סכומי עתק, מיליונים רבים – ומשום כך נמנע ממנו להופיע כעבור ארבע שנים באולימפיאדת סאראייבו.

ב־13 שנות הקריירה המפוארת שלו השיג 84 נצחונות. עתה הוא מתחנן ממש, ללא בושה, שגורמי הספורט השוודיים יסייעו לו לסיים בצורה הולמת את „עידן סטנמארק" – בהופעה נוספת, אחרונה, באולימפיאדת החורף בקאלגארי, קנדה, ב־1988.

אינגמר סטנמארק: פרידה אולימפית

עתוני שוודיה חיסלו את הקריירה שלו בשנה האחרונה. אך סטנמארק שב והפתיע מחדש. הוא מבקש עתה לפרוש מהמסלול כמנצח גדול. מעולם לא הסתיר את העובדה שהוא מתפרנס מסקי ומשלשל מיליונים לכיסו. עובדה זו, אילצה אותו, כמו את ביורן בורג, כוכב הטניס הבלתי נשכח „להימלט" מפני שלטונות מס ההכנסה ולמצוא מיקלט בוילה פאר במונאקו.

„אני בכושר טוב ומסוגל לנצח גם עתה. אחליט בעצמי מתי לפרוש. אני בטוח כי אוכל לנצח גם בסלאלום רגיל וגם בגדול, ומשום כך אני מקווה שיתירו לי להפגין את כישורי באולימפיאדה", אמר. מחוץ למסלול הוא צנוע, ביישן, מופנם. הכסף, מבחינתו, הוא דבר מובן מאליו – לא עושה ממנו „ביג דיל". אינו מפגין רגשותיו ברבים – לא בשעותיו הטובות ולא בקשות. מעולם לא ראוהו יוצא מגידרו מרוב שמחה, גם לא מתוסכל. אם ישיבו פניו ריקם, לבקשתו המחייבת לשנות במיוחד בשבילו את התקנון האולימפי – לא ייפגע.

אבל בשוודיה החלו עתה לאחוז לו אצבעות, כדי שבכל זאת יצליח במאבקו האישי המיוחד.

אסתר אדלשטן
סופרת „מעריב" בסקנדינאוויה

מרתון הוקי בכפר שמריהו

בבית־הספר האמריקני בכפר־שמריהו, משחקים בהפסקות כדורגל, אולי גם כדורסל. לא משחקים „דודס", אבל לעומת עמיתיהם הישראלים, „דלוקים" שם על הוקי.

ביום שישי הבא, 13 בחודש ב־9 בבוקר, בנוכחות לא מעט אחמ"ים וחברי המושבה הדיפלומטית בישראל (ברובם, הורי התלמידים), ייערך באולם בית־הספר הזה טקס הפתיחה למרתון ההוקי, שיימשך 40 שעות, ויטלו בו חלק כל 170 תלמידי ביה"ס, בשתי קבוצות: „האדומים" ו„הכחולים".

שתי הקבוצות כוללות קבוצות משנה ברמות שונות, שיתמודדו ביניהן בזו אחר זו. תוצאות המשחקים ישוקללו לתוצאה הסופית.

התלמידים הולכים כאן עד הסוף. בנוסף לתלבושת אדומה/כחולה, יופיעו לפתיחה בפנים ושיער צבועים בצבע התואם של קבוצתם. המרתון נערך זו השנה ה־12, וישפטו בו מורי הספורט.

דוד לביא